

JEAN TEULÉ

İNTİHAR DÜKKÂNI*

Türkçe: İsmail Yergüz

Roman

Karanlığın içinde tabelası parıltıyor:
İntihar Dükkânı. Hayatın yüküne
dayanamayanlar son alışverişlerini
yapıyorlar.

Zehirler, ipler, tıraş bıçakları ya da daha
ilginç intihar yöntemi paketleri... Nesillerdir
müşterilerinin son anlarında kullandıkları
malzemeleri temin eden bu aile şirketine,
bir gün sizin de yolunuz düşebilir.
Tabii dengeleri değiştiren bir sürpriz sizden
önce bu karanlığı aydınlatmazsa...

10 TL

www.celisyayincilik.com

*SEL

JEAN TEULE

İNTİHAR DÜKKÂNI*

Türkçesi: İsmail Yergüz

Roman

*SEL

İNTİHAR DÜKKÂNI*

JEAN TEULÉ, 1953 doğumlu, Fransız karikatürist ve yazar. 1978'de dergilerde çizmeye başladığı karikatürleriyle popüler olan Teulé, aynı zamanda televizyon için de çalıştı. Çeşitli dergilerde yayımladığı karikatürleri ve çizgi romanları, ondan fazla kitapta derlendi. 1991 yılında ilk edebi eseri – 1996'da sinemaya da aktarılan– *Rainbow pour Rimbaud*'nun ardından bugüne kadar 13 kitabı yayımlandı. *İntihar Dükkânı* Fransız yönetmen Patrice Leconte tarafından uzun metrajlı animasyon olarak sinemaya da aktarılmıştır.

İSMAİL YERGUZ, 1948'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Öğretim görevlisi olarak çalıştı. Çeşitli ansiklopedilerde çevirmenlik, redaktörlük, yazı işleri yönetmenliği yaptı. Bazı dergilerde yazılar yazdı. Kitaplarını çevirdiği yazarlar arasında; Balzac, Dostoyevski, Gabriel Garcia Marquez, Georges Bataille, André Breton, Milan Kundera, Julien Gracq, Romain Gary, Robert Pinget, Michel Butor sayılabilir.

Jean Teulé

İntihar Dükkânı

Türkçesi: İsmail Yergüz

Roman

TwilightTurk.Com

1

Şöyle hoş, insanın içini açan bir ışığın hiç girmediği bir dükkân. Giriş kapısının sol tarafındaki tek penceresi karton kutu yığınlarıyla kapatılmış. Kapının kulbuna küçük bir kara tahta asılmış.

Tavandaki neon ışıklar gri bir çocuk arabasının içindeki bebeğe yaklaşan yaşlı bir kadını aydınlatıyor:

— Aaa, gülüyor!

Pencere kenarında oturan ve yazar kasanın karşısında hesap yapan, daha genç, başka bir kadın –dükkân sahibi– isyan ediyor:

— Nasıl, oğlum gülüyor mu? Yok canım, gülmez o. Ağzını oynatmıştır. Niçin gülsün?

Sonra yeniden hesaplarına dalyor; bu sırada yaşlı kadın müşteri üstü açık çocuk arabasının etrafından dolaşiyor. Elindeki baston yüzünden hal ve tavrından yürü-

yüzüne bir beceriksizlik görülüyor. Kataraktlı, ölümcül -
karanlık ve yakınan- gözleriyle bakarak ısrar ediyor:

— Bence gülümsüyor.

— Çok şaşırtıcı bir şey bu. Tuvache ailesinde hiç kimse,
hiçbir zaman gülmemiştir! diyor bebeğin annesi ve yaşlı
kadının söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak
için tezgâhın üstünden sarkıyor.

Tekrar kafasını kaldırıyor, kuş gibi boynunu uzatıyor
ve sesleniyor:

— Mishima! Gel bak!

Döşemedeki küçük kapı ağız gibi açılıyor ve kel bir
kafa çıkıyor bir dil gibi:

— Ne var? Ne oluyor?

Mishima Tuvache kucığında bir çimento torbasıyla
mahzenden çıkıyor, karısı kendisine durumu anlatırken
torbayı yere bırakıyor.

— Müşteri Alan'ın gülümsediğini iddia ediyor.

— Ne diyorsun sen Lucrèce?...

Kollarındaki çimento tozlarını silerken bebeğe yakla-
şıyor adam, kuşkulu bir tavırla, uzun uzun bakıyor ve bir
teşhis koyuyor:

— Kesinlikle karnı ağrıyor bunun. Karınları ağrıdı-
ğında dudaklarında böyle kıvrımlar oluşur..., diyor ve el-
lerini yüzünün önünde üst üste getiriyor. Kimi zaman
gülümseme sarıdır ama değildir. Yüz buruşturmadır bu.

Sonra parmaklarını bebek arabasının kaputunun alt
kısmına sürüyor ve yaşlı kadına açıklıyor durumu:

— Bakın. Dudak kenarlarını çeneye doğru çektiğimde,
gülümsetiriyor. Surat asıyor, erkek ve kız kardeşleri de
böyleydi doğduklarında.

Yaşlı kadın:

— Bırakın, diyor.

Adam söyleneni yapıyor. Yaşlı kadın çığlık atıyor:

— Görüyorsunuz işte, gülümsüyor.

Mishima Tuvache dikiliyor, göğsünü şişiriyor ve öfkeyle soruyor:

— Siz ne istiyordunuz?

— Asılmak için bir ip.

— Oturduğunuz evin tavanı yüksek mi? Bilmiyor musunuz? Şunu alın o zaman: İki metre yeter herhalde, diyor bir raftan kenevir ipi alarak. Kaygan düğümü hazır! Yapacağınız tek şey başınızı geçirmek...

Kadın ödeme yaparken arabaya doğru döner:

— Gülümseyen bir çocuk görmek insanın yüreğine su serpiyor.

— Evet, evet, öyledir! diye mırıldanıyor Mishima. Haydi, evinize gidin. Orada yapacağınız iş daha önemli.

Yaşlı ve umutsuz kadın kasvetli bir gökyüzünün altında, omzuna doladığı iple çıkıp gidiyor. Adam dükkândaki işine dönüyor:

— Öf, iyi yırttık! Amma da sıkı be. Gülümsemiyor işte.

Anne kendi kendine hareket eden çocuk arabasına yakın bir yerde duruyor. Yayların gıcirtısı arabanın içinden gelen cıvıltılara ve gülme seslerine karışıyor. Arabanın iki tarafındaki ana baba birbirlerine bakıyorlar, mahvolmuş gibi bir halleri var:

— Allah kahretsin...

2

— Alan!... Kaç kez söylemek gerekiyor sana bunu? Buradan çıkan müşterilere “görüŖmek üzere” denmez. “Elveda” denir çünkü bir daha gelmeyecekler. Anlayacak mısın bunu sonunda?

Dükkanında çok sinirlenen Lucrèce Tuvache, arkasındaki kasılmış ellerinin arasında öfkesinin ritmiyle titreyen bir kâğıt saklıyor. Kışında bir şortla karşısında duran ve sırtarak bakan küçük oğlunu azarlıyor, ders veriyor ona.

— Sonra, içeri insanlar girdiğinde şarkı söyler gibi (taklidini yapıyor) “Günaydın, iyi günler, münler falan” demeyi bırak. İç karartıcı, ölümcül biri gibi konuşacaksın: “Kötü bir gün, hanımefendi...” ya da “Kapkaranlık bir gece diliyorum size beyefendi” diyeceksin. Özellikle de gülmeyeceksin! Müşterileri kaçırmak mı istiyorsun sen?... Gözlerini yuvarlayarak, işaret parmaklarını kulaklarının

arkasından dikerek müşterileri karşılamayı kimden, nereden öğrendin sen böyle? Ne sanıyorsun sen? İnsanlar bu raya senin sırtımarı seyretmek için mi geliyorlar? Çekilmez oldun artık. İçine bir alet takacağız senin ya da ameliyat ettireceğiz!

Bir altmış boyunda olan ve kırk yaşını dolduran Madam Tuvache çabuk parlayan biri. Kestane renkli ve genellikle kısa kestirdiği saçlarını kulaklarının arkasına atıyor, alnında yanlamasına duran perçemi bir hava veriyor saç biçimine.

Kendisine bağırıp duran ve arkasında sakladığı kâğıdı gösteren annesinin karşısında duran Alan'ın kumral bukleleri ise adeta bir vantilatörün etkisiyle uçuşuyor.

— Hem sonra, bu ne oluyor, okuldan getirdiğin bu resim?...

Kadın bir eliyle resmi önünde uzatıyor ve anlatıyor, öbür elinin işaret parmağını da büyük bir öfkeyle vuruyor kâğıda:

— Bir yol bir eve çıkıyor, evin kapısı ve pencereleri açık, gökyüzü masmavi ve güneş bütün ihtişamıyla parlıyor!... Senin manzaranda niye hava kirliliği ya da bulut yok? Nerede kafamıza Asya virüsleri sıçan göçmen kuşlar? Nerede radyasyon, teröristlerin patlattıkları bombalar? Bütününüyle gerçek dışı bir resim bu. Sen Vincent ve Marilyn'in senin yaşındayken yaptıkları resimleri bir gör-sen hayran kalırsın!

Lucrèce raflarında çok sayıda parlak ve renkli şişelerin dizili olduğu bir dolabın ve on beş yaşındaki zayıf, tımaklarını yiyen, dudaklarını ısırarak, başının her tarafı sargılı oğlunun önünden geçiyor. Onun yanında Marilyn var (on iki yaşında ve şişmanca), bir tabureye çökmüş, tembelligirizip, yormaya çalışıyor adeta -bir esnese dünyayı yu-

tacak- bu arada Mishima kepengi indiriyor ve neonları söndürmeye başlıyor. Anne yazar kasanın altındaki bir çekmeceyi açıyor ve siparişleri yazdığı defterin arasından çıkardığı katlanmış iki kâğıdı açıyor:

— Marilyn'in şu resmine bak, ne kadar kasvetli, bir de Vincent'inkine: tuğladan bir duvarın önünde parmaklıklar! Evet, işte bu, diyorum. Hayatın ne olduğunu biraz anlayabilmiş bir çocuk, diyorum!... Bandajlar içindeki kafasının patlayacağını sanan, migreni hiç eksik olmayan zavallı, iştahsız çocuk... Ama ailenin sanatçısı o, Van Gogh'umuz bizim!

Ve örnek gösteriyor anne onu:

— İntihar, kanında var onun. Gerçek bir Tuvache o ama sen, Alan...

Vincent, başparmağını emerek annesinin yanına büzülüyor.

— Tekrar karnına dönmek isterdim anne...

— Biliyorum..., diye karşılık veriyor annesi, başındaki Velpeau bandajlarını okşarken ve küçük Alan'ın resmini incelerken: Çizmiş olduğun bu uzun ayaklı çocuk kim, evin yanındaki?

— Marilyn, diyor altı yaşındaki çocuk.

Bunun üzerine omuzları içeri kaçmış Marilyn Tuvache yavaşça başını kaldırıyor, saçları yüzünü ve kırmızı burnunu neredeyse bütünüyle kapatıyor; annesi şaşırıyor.

— Onu niçin meşgul ve güzel bir tip olarak çizdin? Her zaman hiçbir işe yaramadığını ve çirkin olduğunu söyler o biliyorsun!

— Ben güzel buluyorum onu.

Marilyn avuçlarını kulaklarına götürüyor, taburesinden atlıyor ve bağırarak dükkânın arka tarafına doğru koşuyor, eve çıkan merdiveni tırmanıyor.

— Sonunda kız kardeşini ağlatıyor işte!... diye bağır-
yor anne, baba dükkânın son neonlarını söndürürken.

Twilight

3

— Mısır kraliçesi, Antonius'un ölümüne ağlayıp yandıktan sonra çiçeklerden bir taç taktı, daha sonra da banyoyu hazırladı kendisine...

Marilyn'in yatağına oturan anne uyutmak için kızına Kleopatra'nın intiharnı anlatıyor:

— Kraliçe banyo yaptıktan sonra, masaya oturdu ve iyice karnını doyurdu. Köyden bir adam geldi ve Kleopatra'ya bir sepet getirdi. Muhafızlar içinde ne olduğunu sorunca, açtı sepeti, yaprakları kaldırdı ve incirleri gösterdi. Muhafızlar büyük ve güzel incirlere hayran kaldılar, adam gülümsedi ve almalarını istedi. Böylece güvendiler ona ve sepetiyle içeri girmesine izin verdiler.

Sırt üstü yatan ve gözleri kıpkırmızı olan Marilyn bu güzel sesi dinlerken tavana bakıyor; annesi devam ediyor:

— Kleopatra yemeğini yedikten sonra bir tablete bir şeyler yazdı, mumlayıp mühürledi ve Octavius'a gön-

derdi tableti, sonra bir kadın hizmetçisi dışında herkesi dışarı çıkardı ve odasının kapısını kapadı.

Marilyn'in göz kapakları kapanıyor ve daha sakince soluk alıp vermeye başlıyor...

— Octavius tableti açıp, Kleopatra'nın kendisinin de Antonius'la birlikte gömülmesi konusundaki rica ve yalvarmalarını okuyunca onun ne yapmış olduğunu hemen anladı. Hemen gidip onu kurtarmayı düşündü, sonra olup bitenleri öğrenmeleri için birilerini gönderdi... Dram çok çabuk gerçekleşmişti çünkü adamlar koşarak oraya gittüklerinde şaşkınlık içinde muhafızların hiçbir şeyin farkında olmadıklarını gördüler ve kapıyı açınca Kleopatra'nın cesediyle karşılaştılar, altın bir karyolada ve kraliçe kıyafetleri içinde. Iras adlı hizmetçisi kraliçenin başındaki tacı düzeltiyordu. Adamlardan biri öfkeyle bağırdı ona: "Ah, bu çok güzel işte Iras! - Çok güzel ve birçok kralın soyundan gelen birine yakışan bir şey," diye karşılık verdi o da. Engerek yılanı incirlerin arasına gizlenmişti çünkü Kleopatra öyle emretmişti, hayvanın, kendisi farkında olmadan saldırmaması için. Ama incirleri alırken gördü yılanı ve "hah işte!" dedi, sonra kolunu sıvadı ve ısırması için uzattı.

Marilyn gözlerini açıyor, hipnotize olmuş gibi. Annesi saçlarını okşuyor ve öyküsünü bitiriyor:

— Kleopatra'nın kolunda belli belirsiz iki ısırık bulundu. Bu kadının ölümüyle büyük bir umutsuzluğa kapılan Octavius onun yüce ruhuna hayran oldu ve görkemli bir törenle Antonius'un yanına gömdürdü Kleopatra'yı.

— Men orada olsamıştım yılanın derisinden güsel ayak-kabılar yapardım, Marilyn Kurt Cobain diskoteğine gitsin diye! diyor Alan, kız kardeşinin odasının kapı aralığından.

Lucrèce birdenbire dönüyor ve küçük oğluna bakıp kaşlarını çatıyor:

— Doğru yatağa! Sana bir şey soran olmadı.

Sonra kalkarken kızına vaatle bulunuyor:

— Yarın akşam sana Sapho'nun bir çobanın aşkı uğruna kendisini nasıl bir yalıyardan denize attığını anlatacağım...

— Anne, diyor Marilyn burnunu çekerek, büyüdüğüm zaman diskoya gidip erkeklerle dans edebilecek miyim...

— Hayır, tabii ki, sen kardeşine kulak asma. Saçmalıyor. Erkeklerin senin gibi bir sümsükle dans edebileceklerini nasıl hayal edebiliyorsun? Sen kâbus görmeye devam et, bu daha akıllıca olur.

Güzel ve ciddi bir yüze sahip olan Lucrèce Tuvache, odasına, kocasının yanına gittiğinde aşağıda biri telaşla çingırağı çalıyor.

— Ha, evet, doğru ya, gece, nöbetçiyiz..., diyor Mishima iç geçirerek. İniyorum.

Karanlıkta homurdanarak iniyor merdivenden:

— Hiçbir şey görmek mümkün değil. Başım gözüm yarılacak!...

Merdivenin yukarısında Alan'ın sesi duyuluyor:

— Ama baba, karanlığa lanet edeceğine düğmeye bas-sana.

— Ah! Her şeyi bilen adam, senin bu öğütlerin!...

Ama gene de oğlunu dinliyor baba ve merdivendeki cızırdayan ampulün altından geçerek dükkâna ulaşıyor, neonların bir bölümünü yakıyor.

Tekrar yukarı çıktığında sırtını bir yastığa dayamış, elinde bir dergi bulunan karısı soruyor:

— Kimdi?

— Tanımıyorum, geçerken uğramış, elinde boş bir tabanca vardı. Pencerenin önündeki cephane kutularında buldum gerekli olan şeyi, kafasına bir mermi sıkması için. Sen ne okuyorsun?

— Geçen yılın istatistiklerini: her kırk dakikada bir intihar, yüz elli bin intihar girişimi, on iki bin ölü. Korkunç...

— Evet, korkunç, başaramayanlar. Allahtan biz burada... Söndür lambanı sevgilim.

— Söndür lambanı aşkım.

Bölmerün öbür tarafında Alan'ın sesi çınlıyor:

— İyi rüyalar, anne. İyi rüyalar, baba.

Anneyle baba göğüs geçiriyorlar.

Twilight

4

— İntihar Dükkânı, buyrun!

Üstünde kan kırmızısı renginde bir gömlek bulunan Madam Tuvache telefonu kaldırıyor ve beklemesini istiyor karşı taraftan: “Ayrılmayın, mösyö,” diyor ve bu arada sıkıntıdan ağzı yüzü birbirine girmiş bir kadın müşteriye parasının üstünü veriyor. Kadın elinde çevreye zarar vermeyen bir kâğıt torbayla gidiyor. Kâğıt torbanın bir tarafında *İntihar Dükkânı* yazısı var. Öbür tarafında ise şu yazı okunuyor: *Hayatta başarılı olamadınız mı? Bize gelin, ölümünüzü başaracaksınız!* Lucrèce kadın müşteriye selamlıyor: “Elveda, madam” sonra tekrar telefonu alıyor eline:

— Alo? Siz misiniz Mösyö Çang! Tabii ki hatırladım sizi: ip, bu sabah, değil mi?... Siz?... Bizi mi istiyorsunuz?... Duyamıyorum (müşteri cep telefonundan konuşuyor büyük olasılıkla). Bizi cenazenize mi davet ediyorsunuz?

Ah, çok nazıksınız! Ama ne zaman cenaze? İpi boynunuzda mı? O zaman, bugün salı, yarın çarşamba... yani tören perşembe günü olur. Ayrılmayın, eşime sorayım...

Dükkanın arka tarafına, taze ürünlerin bulunduğu yere doğru sesleniyor.

— Mishima! Mösyö Çang telefonda. Biliyorsun, Unutulmuş Dinler sitesinde kapıcı... Evet canım Muhammet kulesininki. Perşembe günü cenaze törenine bekliyor bizi. Ölüm Berri İrgalamaz müessesesi yeni elemanının geleceği gün değil mi? Ha, o bir dahaki perşembe. İyi o zaman.

Tekrar telefona yaklaşıyor ağzını:

— Alo? Mösyö Çang?... Alo!... (sonra durumu anlıyor ve kapatıyor telefonu:) ip temel ve etkili gereç. Kenevir ısmarlamak gerekiyor. Şerhlikler yakın... Marilyn, gel bak.

Marilyn Tuvache şimdi on yedi yaşında. Bitkin ve uyuşuk, iri memeleri sarkıyor, kendisine engel olan bedeninden utanıyor. Bir tişörtün içinde düdüğü gibi kalmış, tişörtün üstünde siyah şeritli beyaz bir dikdörtgen şekli var, dikdörtgenin içinde bir yazı: "YAŞAMAK ÖLDÜRÜR".

Elinde tüy süpürge, damarları kesmek amacıyla kullanılan tıraş bıçaklarının bulunduğu bir rafın kenarındaki tozları temizliyor isteksiz bir tavırla. Bu tıraş bıçaklarının bazıları pas tutmuş. Bunların yanındaki bir etikette şu yazı okunuyor: "Yeteri kadar derin kesmeseniz de tetanoz olursunuz." Anne kızından bir istekte bulunuyor:

— Çiçekçi dükkanı *Tristan ve Isolde*'ye git ve cenaze için bir çelenk al, küçük olsun! Şeride şunu yazdır: *Müşterimiz Mösyö Çang'a, İntihar Dükkanı*. Muhammet kulesinden birçok kiracıyı davet etmiştir hiç kuşkusuz: "Kapıcımız başarısız olmadı bu işte" diyeceklerdir mutlaka. Biraz reklamımızı yaparız. Haydi bakalım!... Sen

değil misin hep "ben ne iş yapabilirim anne?" diye soran. Sonra mezarlığın yeni bekçisine götüreceksin onu.

— Hizmetçilik her zaman bana düşüyor değil mi! Çünkü bir işe yaramıyorum burada! Onlar, erkekler niye gitmiyorlar?

— Vincent odasında icatlar yapıyor, Alan da dışarıda sonbahar güneşiyle sarhoş ediyor kendini. Rüzgârla oynuyor, bulutlarla konuşuyor. On bir yaşında... Gerçekten pek iyi değil galiba. Haydi sen git.

Marilyn Tuvache dükkânın arka tarafında babasının konuştuğu adamı dikizliyor:

— Niçin yakışıklı müşteriler bana bakmıyorlar? Çok isterdim benimle ilgilenmelerini.

— Amma da aptal bu yahu! Buraya gönül eğlendirmeye mi geldiklerini sanıyorsun? Haydi yürü.

— Biz niçin kendimizi öldüremiyoruz anne?...

— Yüz kere söyledim sana: Çünkü mümkün değil bu. Dükkânı kim çalıştıracak sonra? Burada bir misyonumuz var, Tuvache'lar olarak! Yani biz dediğim Alan hariç tabii ki. Haydi yürü.

— Peki... Olsun... Tamam...

— Zavallı aptal...

— Anne tezgâhın arkasından çıkıyor, dükkândan çıkan şekilsiz kızı içini acıtıyor:

— O yaşta ben de öyleydim: Gevşek ve huysuz, Mishima'ya rastlayıncaya kadar aptal sanıyordum kendimi.

Raflardan birine sürdüğü parmağına biraz toz bulaştırıyor.

— Ben temizlik yaptığım zamanlarda, köşeler temiz olmak istediklerinde yaklaşmaları gerekirdi...

Tüy süpürgeyi eline alıyor, kızının bıraktığı işi devralıyor ve tıraş bıçaklarının yerlerini özenle değiştiriyor.

Eve çıkan merdivenin dibinde, taze ürün reyonunun yanında, sırtında bir yelek olan Mishima kendisinden daha uzun boylu, adaleli bir adama malını övüyor:

— Benden özgün ve erkeksi bir şey istiyorsunuz, ben de size şöyle diyorum: *seppuku*, halk buna *hara-kiri* diyor - argo bir sözcük. Ama tabii herkese tavsiye etmiyorum bunu çünkü sportif bir şey bu! Ancak siz güçlü kuvvetlisiniz, sporcusunuz değil mi? Sizin neydi... Özür dilerim, burada olduğunuza göre "Mesleğiniz ne?" diye sormam gerekirdi.

— Montherlant lisesinde jimnastik öğretmeni.

— Evet, ne diyordum ben!

— Meslektaşlarıma da öğrencilere da katlanamıyorum artık...

— Evet, çocuklar zordur bazen, diyor Mishima. Biz de, anlıyorum durumu, küçükle...

— Benzin ya da napalm düşünmüştüm ben...

— Ah, bir okulun kapalı teneffüşhanesinde güzel bir ölüm, bir kurban töreni, hiç fena olmaz, diyor Mishima. Bunun için bütün gereçler var elimizde ama açıkçası, *seppuku*... Yani harcama yaptırmak istemem size, siz bilirsiniz.

Yapılı ve sportif beden hocası iki öneri arasında duraksıyor:

— Kurban, *hara-kiri*...

— *Seppuku*, diye düzeltiyor Mösyö Tuvache.

— Çok fazla malzeme gerekir mi?

— Boyunuza göre bir samuray kimonosu. Bende bir XXL olması gerekiyor ve de bir *tanto* tabii ki. Bir sürü hikâye anlatılır bu *tanto* hakkında ama bakın, yani, sonuçta biraz kısa bir kılıçtır, diye kestirip atıyor Mösyö Tuvache ve duvardan beyaz bir kesici aleti (oldukça uzun) indirir.

yor, müşterisinin ellerine bırakıyor. Ben kendim biliyorum bunları. Keskin tarafına dokunun. Tereyağına girer gibi girer bedeninize.

Jimnastik öğretmeni parlak kılıcı bakarken suratı asılıyor ve bu arada Mishima bir kutudan bir kimono çıkarıp, önüne seriyor.

— Büyük oğlum üstüne kırmızı ipekten bir haç dikmeyi akıl etti, kılıcın nereye saplanacağını belli olması için, çünkü insanlar kimi zaman göğüs kemiğinde çok yükse bir noktaya saplıyorlar kılıcı, girmiyor kılıç ya da çok aşağıya, göbeğe saplıyorlar. O zaman da solucan gibi apandisitinizi delersiniz, hiçbir işe yaramaz.

— Pahalı mı? diye soruyor öğretmen.

— Hepsi, üç yüz avro-yen.

— Ah, gene de! Ödeme konusunda acaba...

— Taksit mi? diye sordu Mishima. Bizde ha? Şaka ediyorsunuz herhalde, niçin müşteri kartı olmaz bizde!

— Bir yatırım söz konusu olunca.

— Gayet tabii, bir bidon napalmden daha masraflıdır ama unutmayın ki son harcamanız olacak bu... Ayrıca seppuku intiharın aristokrasisidir. Ve ben bunu sadece adımı Mishima koydukları için söylemiyorum.

Müşteri duraksıyor.

— Cesaret gösteremezsem, diye korkuyorum... diye bir itirafta bulunuyor depresif öğretmen tantonun ağırlığını yoklarken. Eve servisiniz yok mu?

— Hayır! diyor Mösyö Tuvache gücenmiş gibi. Katil değiliz biz herhalde. Unutmayın ki yasaktır bu iş. Biz gerekli araç gereci sağlıyoruz ve insanlar başlarının çaresine bakıyorlar. Onların meselesi bu. Bizim işimiz kaliteli ürünler satarak hizmet vermek sadece, diye sürdürüyor konuşmasını müşteriye kasaya doğru götüren Mishima.

Ve kimonoyu özenli ve dikkatli bir şekilde katladıktan sonra kılıçla birlikte bir torbaya koyarak kendini temize çıkarıyor.

— Birçok insan acemilik ediyor... Biliyor musunuz, yüz elli bin insan intihara teşebbüs ediyor ve yüz otuz sekiz bini başarılı olamıyor. Ve bu insanların çoğu daha sonra tekerlekli sandalyeye mahkûm olarak yaşıyor, yaşam boyu sakat kalıyorlar, halbuki bizde... Bizim intiharlarımız garantilidir. Ölüm ya da para geri verilir! Haydi, haydi, pişman olmayacaksınız bu alışverişten, sizin gibi bir atlet!... Derin bir nefes alıyorsunuz ve hop, iş bitiyor! Ayrıca her zaman şunu söylerim, insan bir kez ölür, unutulmaz bir an olması gerekir.

Mishima beden eğitimi öğretmeninin parasını kasaya atıyor, sonra paranın üstünü verirken şöyle devam ediyor.

— Bakın, size bir meslek sırtı vereceğim...

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafı kolaçan ettikten sonra şöyle diyor:

— Bu işi yemek salonunda yapacağınız zaman diz çökün ve o zaman kılıç iyice saplanmasa bile... çünkü mutlaka girecektir bedeninize... diz çökmüş durumda olduğunuza göre ve karnınızın üstüne düşeceksiniz, o zaman kılıç sapına kadar girecektir bedeninize. Sizi bu durumda bulan dostlarınız çok heyecanlanacaklar böylece! Hiç dostunuz yok mu?... O zaman adli tabip heyecanlanacak ve şöyle diyecektir: "Gözünün yaşına bakmamış bu adam!"

— Teşekkürler, dedi müşteri, gerçekleştireceği eylem gökertemişti onu sanki.

— Rica ederim, görevimiz. Her zaman hizmetinizdeyiz.

5

— Lucrèce! Gelebilir misin?!

Madam Tuvache dükkânın arka tarafındaki merdivenin altındaki bir kapıyı açarak ortaya çıkıyor. Yüzünde bir gaz maskesi var, boğazından kafasının tepesine kadar gözükmüyor yüzü. Başın iki tarafındaki yuvarlak görme delikleri ve ağız kısmının önündeki kocaman hava deliğiyle öfkeli bir sineğe benziyor.

Sırtında beyaz bir gömlek var, kendisini çağıran kocasının yanına giderken lastik cerrah eldivenlerini çıkartıyor ve bir kadın müşterinin önünde kendisiyle konuşuyor:

— Bayan, kadınların kullanabileceği bir şey istiyor.

— Von-von-von, von-von-von!... diye vızıldıyor Madam Tuvache'ın sinek yüzü, korunma aygıtının yüzünde olduğunu fark ediyor, çıkartıyor gaz maskesini yüzünden ve ellerinin arasına alıyor. Evet, kadınların kullanabileceği bir şey, zehir! En etkili kadınsı madde. Ben de arka taraf-taki mutfakta zehir hazırlamakla meşguldüm...

Gömleğinin düğmelerini çözüyor ve elindeki ıvır zavırı kasanın yanındaki tezgâha koyuyor:

— Zehir... Ne verebilirim size? Temas zehrini mi tercih ederdiniz -dokunuyorsunuz ve ölüyorsunuz- içinize çekmek mi isterdiniz yoksa yutmak mı?

— Uf... diye bir ses çıkıyor kadın, böyle bir soru beklememiştir. En iyisi hangisi?

— Temas, hızlı olur!... diyor Lucrèce. Mavi yılan balığı asidi, yaldızlı kurbağa zehri, akşam yıldızı, hava perileri afeti, karın ağrıtan jöle, boz nefret, bayıltan yağ, kedi balığı zehri... Hepsi bu kadar değil. Bazıları taze ürün bölümünde, diyor şişelerin bulunduğu bir dolabın önünde.

— İçe çekme nasıl oluyor?

— Çok basit, şişerin kapağını açıyorsunuz ve içindekini içinize çekiyorsunuz. Dansfol, asılmışın soluğu, sarı bulut, öldüren göz zehri, çöl esintisi olabilir...

— Ah, tercih yapamıyorum. Rahatsızlık veriyorum size, diyor kadın.

— Ne münasebet, diye karşılık veriyor Madam Tu-vache. Tercih yapamamanız çok normal. Yutacak bir şey isterseniz baş döndüren balımız var, deriyi kıızıl renge bürüyor çünkü bu zehri yuttuğunuzda ter yerine kan çıkıyor bedeninizden.

Kadın müşteri dudak büküyor.

— Tek kelimeyle, söyler misiniz, hangi nedenle? diye soruyor Lucrèce.

— Bir yakınımı kaybettim ve teselli bulamıyorum, sürekli oru düşünüyorum. Ve size geldim alışveriş için, bu olayı unutmak için tek çözüm yolu bu.

— Öyle mi? O halde striknin tavsiye ederim size. Kus-turan ceviz hıllası. Yutar yutmaz hafızanızı kaybediyorsunuz... Böylelikle acı çekmezsiniz, üzülmezsiniz... Daha

sonra felç gelir, zehirlenen kişi hiçbir şey hatırlamadan boğularak ölür. Tam size göre bu.

— Kusturan ceviz..., diyor göz kapakları yorgun, yaşlı kadın avuçlarını ovuşturarak.

— Ama son kez üzölmek, sıkılmak isterseniz, kendi zehrinizi kendiniz hazırlayabilirsiniz, diyor Lucrece. Ölüme hazırlanırken sıkıntılarını hatırlamak isteyen çok kadın var. Sözelimi dijitalin: Taze ürün bölümünde bulunan yüksökotu taçyapraklarını havanda dövöyorsunuz. Bildiğiniz gibi bunlar sıkılan insanların yumuşak ellerine benzeyen, düşen parmaklar biçiminde çiçek salkımlıdır. Bunlar ince toz haline gelince suyun içine atıyorsunuz ve kaynatıyorsunuz. Sonra soğumaya bırakıyorsunuz —süm-kürece ve eyleminizi açıklamak amacıyla bir mektup yazacak kadar zamanınız olur—, sonra süzüyorsunuz bu karışımı. Tekrar ateşe koyuyorsunuz, sıvı buharlaşınca kadar. Böylece beyaz kristal tuz elde ediyorsunuz ve yutuyorsunuz bu tuzu. Bunun avantajı pahalı olmaması: demeti 2,50! Ayrıca çok şiddetli zehir çıkarılan striknot dalları, tenobromin için çöbanpöskölü taneleri var...

Bu sayım dökümle sarhoş olan kadın müşteri ne diyeceğini bilemiyor:

— Siz olsanız hangisini tercih ederdiniz?

— Ben, bilemem, diyor Lucrece üzölerek.

Ve güzel ve ciddi bakışları dalıp gidiyor, çok uzaklara bakıyormuş gibi. Dükkânda değölmüş gibi sanki.

— Biz de depresyondayız ve bizim de intihar etmek için gerekçelerimiz var ama kendi ürünlerimizi yiyemeyiz, içemeyiz ya da içimizde zehri son yutan acele kepengi indirir. Müşteriler ne olacak o zaman?

Madam Tuvache daha sonra tekrar bu dünyaya dönüyor sanki:

— Benim bildiğim, siyanür dili kurutur ve hoş olmayan bir duygu verir. Ben hazırladığım siyanüre ağzı serinletsin diye nane yaprağı katıyorum... Bunlar küçük ikramlarımız. Ayrıca günün kokteyli de oluyor bizde! Bu sabah ne hazırlamıştım?

Pencerenin kulbuna asılı küçük kara tahtaya bakıyor, tebeşirle *Uyku perisi* yazılmış kara tahtaya.

— Tabii ya, *Uyku perisi*! Nasıl düşünemedim ben bunu daha önce? Son zamanlarda kafam nerede bilemiyorum. Siz, bayan, temas, yutma ve içe çekme arasında bir tercih yapamıyorsunuz, işte bu üçünün karışımı: güzelavratotu, karın ağrıtan jöle ve çöl esintisi. Son anda yapacağınız seçim ne olursa olsun, hazırlanan kokteyli içmek, temas ya da içine çekmek, iş biter.

— Tamam, onu alıyorum, diye karar veriyor kadın müşteri.

— Pişman olmayacaksınız. Ah! Ne aptalım, söylemeyi unutuyordum: "Haberdar edin beni lütfen." Bu çocuk beri deli ediyor! diye homurdanıyor Lucrèce, çenesini ip-lerin bulunduğu rafın önünde ayakları bitişik, elleri başında duran Alan'a doğru uzatarak. Çocuklarınız var mı Madam?

— Tabii bir çocuğum vardı, 22 kalibrelik tüfek mermisi almaya gelmişti size bir gün.

— Öyle mi...

— Her şeyi kapkara görüyordu. Hiçbir zaman mutlu etmeyi başaramadım onu...

— Biz de aynı, küçük oğlumuzu mutlu edemedik bir türlü..., diyor üzüntü içinde Madam Tuvache. O da her şeyi tozpembe görüyor, düşünebiliyor musunuz? Böyle bir şey mümkünmüş gibi! Nasıl oldu bilemiyoruz. İnanın onu da öbür ikisi gibi yetiştirdik, gayet güzel depresif tip-

ler, oysa bu her şeyi iyi tarafından alıyor, diyor Lucrèce iç geçirerek ve elini sınırlı bir şekilde havaya kaldırarak. Moralinin bozulması için televizyonda haberleri izlemeye zorluyoruz ama iki yüz elli yolcu taşıyan bir uçak düştüğünde ve yolculardan iki yüz kırk yedisi öldüğünde o kurtulan yolcu sayısı ile ilgileniyor sadece! (Taklidini yapıyor oğlunun:) "Gördün mü anne hayat ne kadar güsel! Gökten üç kişi düşmüş ve hiçbir yerlerine bir şey olmamış." Kocam da ben de bıktık artık. İnanın dükkânla uğraşmasak kesinlikle *Uyku perisi* sanırlardı bizi.

Kafası karışan kadın müşteri Alan'a yaklaşıyor:

— Şu kösedeki mi?...

Alan kumral, bukleli saçlı kafasını kadına çeviriyor. Çocuğun ağzı geniş bir bantla sıkıca kapatılmış. Pembe bantta muzipçe bir gülümseme, çıkarılmış bir dil figürü – keçe kalem ile çizilmiş ve dudakların birleşme yerleri aşağı doğru çekilmiş – çok huysuz biri havası veriyor ona.

Uyku perisi şişesini saran annesi kadına açıklıyor durumu:

— Ağabeyi Vincent çizdi gülümseme figürünü. Ben onu dilini çıkarmış halde çizmesini istemiyordum pek ama onun ağzından sürekli 'hayat şahane' lafını duymaktan çok daha iyi bu...

Kadın müşteri bandı inceliyor. Dudaklara yapıştırılan bandın kıvrımlarından gülümseme resminin altında çocuğun gülümsediği görülüyor. Lucrèce torbayı teslim ediyor kadına:

— Cezalı. Okulda kimler intihar eder, intihar eden insanlar nasıldır, diye bir soru sorulduğunda onlar "intihap edilmişlerdir" diye cevap vermiş.

6

Oturan Vincent'in çok zayıf bedeni patlayıcı resimleriyle süslü gri bir entarinin içinde sallanıp duruyor: dinamit çubukları ve sarı ve yeşil renkli ışıklar saçan fitilli siyah bomba resimleri. Yirmi yaşında. Odasının duvarları bomboş. Üstünde bir yığın ıvır zıvırın bulunduğu ve ince bir duvara dayanmış bir masanın hemen yanındaki daracık bir karyolanın karşısında duruyor ve elinde bir yapıştırıcı tüpü var. Tuvache'ların en büyük oğlunun yüzünde diken diken olmuş, kısacık bir kızıl sakal ve yay gibi kıvrılmış çok gür kaşlar var. Güçlülükle soluk alıp veriyor, titriyor adeta nefesi, sabit ve yan yan bakışları, içindeki kımıldırın trajik yansımasını ele veriyor. Velpeau bantları şiddetli baş ağrıları içindeki kafatasını iyice sıkıştırıyor. Kan çıkarıncaya kadar ısırıldığı kalın alt dudağı pembe kabuklarla şişmiş, üst dudağı ise kıpkırmızı ve çok ince. Uçları küçük bir sirk çadırının cart renkli bezi gibi kalkıyor. Önündeki masada kuruluş halinde olan tuhaf bir ölüm

maketi var, arkasında, ince duvarın öbür tarafından bir ses geliyor.

— Söy-le, söy-le, söy-le!

Vincent maketi bir yumrukla dağıtıyor.

— Anne!!!

— Ne oluyor? diye bağırıyor annesi mutfaktan.

— Alan neşeli parçalar çalıyor!

— Ah bu çocuk, ah bu çocuk... Ah bu rezili doğuracağımıza niçin bir engerek yılanı doğurmadım! diye homurdanıyor Lucrèce, koridora geliyor ve küçük oğlunun odasının kapısını açıyor. Kesecek misin şunu?! Kaç defa söyledik sana, bu şen şakrak şeyleri dinlemeyeceksin diye! Cenaze marşları köpekler için mi bestelendi? Bu neşeli parçaları dinlediğinde ağabeyine nasıl bir sıkıntı verdiğini çok iyi biliyorsun, başı ağrıyor bunları dinleyince, kadın daha sonra Vincent'in odasına giriyor ve masada, maketin dağılan parçalarını görüyor ve tekrar Alan'a bağırmaya başlıyor. Bravo, on üstünden on! Senin müziğin yüzünden yaşanan şu felakete bak. İftihar edebilirsin!

Baba da geliyor. "Ne oluyor?" Bu arada Marilyn ortaya çıkıyor bacaklarını sürüye sürüye. Üçü birden (Lucrèce, Marilyn ve Mishima) Vincent'in çevresinde toplanıyorlar.

— Küçük oğlun gene münasebetsizliklerinden geri kalmadı! diye bağırıyor anne.

— O benim oğlum değil, diye karşılık veriyor baba. Benim oğlum Vincent. Gerçek bir Tuvache'tır o.

— Ben peki, diye soruyor Marilyn, benim yerim neresi? Mishima büyük oğlunun bandajlı kafasını okşuyor.

— Ne oldu? Kızdın mı maketini?

— Ne maketi? diye soruyor Marilyn.

Vincent huşunyor.

— İntihar teması üstüne bir eğlence parkı maketi.

— Ne?

7

— Yaşamlarına son vermek isteyenler için panayır gibi bir şey olacaktı... Panayır gibi. Atış yerinde müşteriler para ödeyeceklerdi ama hedef olmak için.

Mishima Vincent'ı dinlerken yatağa oturuyor.

— Benim oğlum bir dâhi.

— Tam anlamıyla ölümcül bir eğlence parkı olacaktı. Küçük yollarda gözyaşları müşterilerin yanaklarından sel gibi akacaktı, satılan kızarmış patates ve zehirli mantarlar pişirilirken çıkan dumanlar kaplayacaktı her tarafı.

“Penis biçiminde orman mantarları!” diye bağırان Lucrèce ve Marilyn de havaya giriyorlar, kızarmış patates kokularını içlerine çekiyorlar...

— Mekanik orglarla hüzünlü şarkılar çalınacaktı. Fırlatma yerlerinden insanlar sapanla atılan taşlar gibi kentin üstüne atılacaktı. Aşıklar el ele, kazıklardan oluşturulmuş çok yüksek bir duvardan ve bir yalıyardan aşağı atlayacaklardı.

Marilyn ellerini ovuşturuyor.

— Hayalet bir trenin tekerlek gıcırtiları arasında hıçkırıklara karışan gülmeler tuhaf ve tümü ölümcül tuzaklarla dolu sahte bir gotik şatonun içine sızacaklardı: elektrik şoku, boğma, sırtlara geçirilen bilenmiş tırmıklar. Bunalmış bir insana destek olmaya gelmiş dostlar ya da akrabalar ellerinde, içinde umudunu yitirmiş insanın küllerinin bulunduğu küçük bir kutuyla döneceklerdi çünkü aların bir ucunda bedenlerin bir bir içine düşeceği bir krematoryum olacaktı.

— Şahane, dedi baba.

— Babam kazana yakıt atacaktı. Annem bilet satacaktı...

— Ben ne iş yapacaktım? diye soruyor Marilyn. Benim görevim ne olacaktı?

Vincent Tuvache başını dörtte üç oranında kız kardeşine doğru çeviriyor. Bakışlarının kavrayıcı ve etkileyici gücü ve kafasındaki sargının altında bunalım izlerinin hasarlı panlısı!... Dışarıdan, karanlık odasının küçük penceresinin camından içeri giren sarı, yoğun ve çılgın bir neon nekdan ışığı yüzüne vuruyor. Yüzünün gölgeleri çok soluk yeşil bir renge bürünüyor ve kısa kızıl sakalında resim fırçasıyla yapılmış yıldız biçiminde şekiller görülüyor sanki. Yapay ışık karşısında, kendi kendiri yok eden inanılmaz bir tutkunun titremeleriyle taçlanıyor aynı zamanda. Çevresindeki üç kişi bu yürek parçalayan çığlığı heyecan içinde tekrar duyuyorlar. Işık değişiyor ve kırmızı oluyor. Başını eğen Vincent bir bomba sesi duymuş gibi oluyor.

— Rüya görüyormuş ve uyansaymış gibi olacaktım, yerden uyuyormuş ve gene aynı periler âlemine dalıyormuşum gibi olacaktım, aynı dekor...

— Bu proje çok uzun zamandan beri mi var kafanda? diye soruyor anne.

— İki yanı ağaçlı yollarda, alçak büyücü kılığındaki görevliler zehirli aşk elmaları ikram edeceklerdi. "Buyrun matmazel. Bu zehirli elmayı yiyin...", sonra başka birine gideceklerdi.

— Bu işi ben yapabiliirdim, diyor Marilyn. Ben çirkinim.

Büyük oğlan bütün projelerini anlatıyor. Zemini yirmi sekiz metre yükseklikte görülmeyecek olan Büyük Çarlan kabinleri ve yükselen rayları baş döndürücü bir inişten sonra son hızla giderken birdenbire duran tamamlanmamış Büyük Sekiz gösterisi. Biraz önce bir yumrukta parçaladığı maketi gösteriyor ve bu sırada odadan çıkmış olan erkek kardeşi Vincent odasının açık kapısının önünden geçerken parmaklarını çıtırdatarak mırıldanıyor.

— *Don't worry, be happy!*...

Çok endişelenen ve küfür eden anne ona doğru dönüyor ve yumruklarını gösteriyor. Alan'ın kastanyetli parmakları onun için ve kocası için bir uçurum gibi.

— Aslında, sayın mümessil, biz üçüncü çocuğu istemiyorduk. Prezervatif delindiği için doğdu bu çocuk: Biliyorsunuz, cinselliğin bulaşmasıyla ölmek isteyenlere satılanlardan.

Lucrèce kadere lanet ederek başını sallıyor:

— Bizim ürünlerimizden birini deneseydiniz bunun bir şans olmadığını itiraf ederdiniz.

— *Ölüm Beni Irgalamaz* prezervatifleri kesinlikle gözeneklidir. Bize güven duymalısınız, diye karşılık veriyor mümessil.

— Ne de olsa..., diyor birdenbire dükkânda boy gösteren Alan'ın annesi iç geçirerek.

— Eyi gunler anne! Eyi gunler baba! Eyi gunler efendim!... diyor Alan ve mümessilin iki yanağından kibarca öpüyor. Gördünüz mü, yağmur yağıyor, iyi. Su gerekiyor, değil mi!

— Okul nasıldı? diye soruyor annesi.

— Çok iyi. Müzik dersinde şarkı söyledim ve bütün sınıfı güldürdüm.

— Gördünüz mü, ne dedim ben size? diye haykırıyor Madam Tuvache, oğlunu göstererek.

— Gerçekten, kolay değil galiba iş..., diyor mümessil yanaklarını kurularken. Öbür ikisi böyle değildir umarım!

— Yok, onlar iç geçirerek ve sizi iterek geçerlerdi yanınızdan ve kesinlikle özür dilemezlerdi. Büyük oğlan, iş-tahsız olsa da bizi kesinlikle düş kırıklığına uğratmıyor, odasından hiç çıkmıyor neredeyse ama yakında on sekizine girecek olan zavallı Marilyn kendini beceriksiz ve aptal buluyor, burada lüzumsuz olduğuna inanıyor. Sürekli ateşi var ve terliyor. Kendine bir yer arıyor.

— Ha... diye bir ses çıkaran Ölüm Beni İrgalamaz'ın yeni mümessili küçük bavulunu açıyor ve bir sipariş defteri çıkarıyor içinden.

İlk kez gördüğü kurumu bütün halinde inceliyor.

— Dükkanınız çok güzel. Ve gökdelenler arasında çok şaşırtıcı. Ah, evet, gerçekten, Bérégovoy bulvarının en güzel dükkanı! Sonra, dışarı, cepheniz çok ilginç. Çatının üstünde ince bir kule var, çan kulesi ya da minare gibi, o ne oluyor? Daha önce neymiş burası? Kilise mi, şapel mi?

— ...Ya da cami, belki bir tapınak. Kimse bilmiyor, diyor Lucrèce. Üst katta koridor boyunca sıralanmış odalar rahiplerin hücreleriydi muhtemelen ve bunlar daha sonra odalara, yemek salonuna ve mutfığa dönüştürülmüş. Sonra sol taraftaki sahanlıktaki küçük kapı, kulenin taşları yıpranmış sarmal merdivenine açılıyor ama kullanılmıyor hiç. Aşağıda eskiden muhtemelen ayin eşyaları konulan yerde ben zehir hazırlıyorum.

Mümessil parmaklarının kemikli kısımlarını duvara vuruyor, boşluk.

— Her tarafı alçıyla mı kapattınız? (Sonra kendi kendine konuşuyor, kendisi için yorumladığı vitrinleri ince-
liyor:) Ortada ikili bir dolap, yan duvarların her birinde
birer dolap... Eski usul Delft döşeme, tavanda güzel bir
morg ışıktandırması, havadar, söyler misiniz bana lütfen
tercih olanağı var mı!... Kaygan düğümler...

— Tabii, sizden gene kenevir alacağız, diyor o zamana
kadar hiç konuşmayan Mishima. Akşamları ben kendim
sarıyorum ipleri televizyonda dramatik şeyleri seyreder-
ken. Ayrıca insanlar el sanatları ürünlerini seviyorlar. Bir
ara sanayi ürünleri ipler kullandık. İnsanlar taburelerden
düştüler.

— Küçük bir koli mi yapayım size? diyor mümessil.

— Siyanür de koyun, diyor şişelerin dizili olduğu sol
tarafındaki duvardaki dolabın önünde duran Lucrece, hiç
kalmadı neredeyse. Bir de arsenikli toprak: elli kiloluk bir
torba hazırlayın.

— Bir kimono, XXL, diye ekliyor Mishima.

Mümessil dükkânda gezinirken siparişleri bir bir yazı-
yor ve taze ürünlerin bulunduğu yere gelince şaşınıyor.

— Burası çok boş: birkaç yüksükotu taçyaprağı, siyah
çobanpüskülü taneleri, parlayan mantarlar, *Galerina mar-*
ginata ama havasız kalmamaları için delikli kutularda tu-
tulan çok fazla hayvan yok...

— Ah! Hayvanlarla başımız sürekli dertte, diyor Mis-
hima, yaldızlı kurbağalar olsun, üçgen başlı yılanlar olsun,
karadul örümcekleri olsun... Hepsiyle başımız dertte,
açıklamaya devam ediyor mümessile, sorun şurada, in-
sanlar o kadar yalnız ki satın aldıkları zehirli hayvanlara
bağlanıyorlar. Hayvanlar da ilginç, hissediyorlar durumu
ve ısırıyorlar o insanları. Hatırlıyorsun değil mi Lucrece,
bir keresinde bir kadın müşteri bizden zehirli yerörümceği

almıştı, dükkâna geri geldi. Çok şaşırmıştım, iğne satıp satmadığını sordu. Ben gözlerini oymak için istiyor sandım. Hiç ilgisi yoktu, Denise adını verdiği örümceğine incili pamuk patikler örecekmış meğer. Arkadaş olmuşlar, kadın da çantasında taşıyordu zaten hayvanı. Çıkardı ve avcunda dolaştırdı. Ben "koyun çantanıza!" diye bağıryordum telaşla, o ise gülüyordu ve "Denise tekrar yaşama zevki verdi bana" dedi.

— Gene bir keresinde, bu arada Lucrèce giriyor araya, depresif bir tip zehirli kobra almıştı ama hiçbir zaman zehir saçmamış bu kobra ve müşteri sonunda Charles Trenet diye çağırmaya başlamış onu. Adolf diyemez miydi?! Biz intihar eden ünlülerin adlarını verdik çocuklarımıza: Van Gogh'un Vincent'i, Monroe'nun Marilyn'i...

— Niçin Alan peki? diye soruyor mümessil.

— Yılanına Nino Ferrer adını verseydi, anlaşılabilirdi bu, diye devam ediyor konuşmasına Lucrèce ısrarla ve soruyu duymazdan gelerek.

— Yok, gerçekten, hayvanlar çok aldatıcı, düş kırıcı, diye araya giriyor Mishima. Yıldızlı kurbagalar kaçtıklarında dükkânın her tarafında zıplıyorlar. Bu hayvanları ağla yakalamaya çalışmak zor, özellikle dokunmamak gerekir yoksa ölürsünüz. Hayvan almayacağız artık ve bu taze ürün reyonu ne olacak bilmem.

Eve çıkan merdivenlerde oturan Alan'ın elinde küçük, plastik, sap gibi bir şey var, Alan bu sapın ucundaki halkaya üflüyor. Sabun köpükleri uçuşuyor havada. Bu renkli ve parlak sabun köpükleri İntihar Dükkânı'nda yükseliyor, alçıyor. Raflar arasında kaygısız, tasasız gözden kayboluyorlar. Mishima da boynunu kıvrıp durarak yolculuklarını izliyor onların.

Büyük bir sabunlu su kabarcığı mümessilin kirpiklerinde patlıyor, mümessil gözünü siliyor ve gülümseyerek tezgâhtaki küçük bavuluna doğru yöneliyor: "Zor durumda olan küçük çocuğunuzla ilgili yararlı bazı fikirler verebilirim belki."

— Kim? Alan mı?

— Hayır, o değil... kız için. *Ölüm Beni Irgalamaz*'da onun için hiçbir tehlikesi olmayan bir ürün pazarlandı.

— Onun için hiçbir tehlikesi olmayan mı? diye soruyor Lucrèce.

k.Com

— Bir kasım... Doğum günün kutlu olsun, Marilyn!!!

Anne mutfaktan çıkıyor ve elindeki metalik tepside tabut biçiminde bir doğum günü pastası var. Baba, yemek salonundaki yuvarlak masanın önünde şampanya patlatıyor ve kızının kadehini doldururken şöyle diyor ona:

— Bir yıl daha az yaşayacağını düşün!...

Köpük yükseliyor kadehte. Marilyn Tuvache işaret parmağını koyuyor kadehin kenarına ve köpük dağılıyor. Pasta masanın ortasında, aile yemeğinin artıkları arasında ve Mishima'nın gene şampanya vermek istediği Vincent'in hiç dokunulmamış, boş tabağı önünde ölümcül ihtiyacıyla duruyor.

— Teşekkür ederim, baba. İstemiyorum.

Baba Alan'ın kadehine birkaç damla döküyor.

— Haydi bakalım! Sen ki her zaman mutlusun iç... çocukluğu ve yeniyetmeliliği biten ve erginlik çağına giren kız kardeşini kutluyoruz bugün. Bunu da gördük.

Pastanın sütlü çikolatasının dikey görünümü ölü yakmada kullanılan cıltlanmış kavak ağacına benziyor. Silmelerle süslenmiş siyah kakaolu üst kısmı ise akajü ağacını andırıyor. Yüksekliğinin üçte ikilik bölümü kremşanti bir yastığın üstüne açılıyor, yastığın üstünde pembe badem emmesinden bir baş var. Limon kabuklarından oluşan parlak sarı saçlar süslüyor bu başı.

— Ah, bu benim! diye haykırıyor Marilyn ellerini dudaklarına götürerek. Ne kadar güzel anne!

— Ben fazla bir şey yapmadım, diyor anne tevazu içinde. Vincent düşündü ve çizdi. Pişiremedi zavallı yemekten nefret ettiği için ama mumlarla da o ilgilendi.

Bej renkli ve ip gibi saçaklanan mumlar hafifçe erimiş ve yan yana duran ve yanan iki rakam biçiminde bükülmüştü. Marilyn bir'i alıyor ve sekiz'in öbür tarafına koyuyor. "Seksen bir yaşımda olmak isterdim..." Sonra da kendi varlığından kurtuluyormuş gibi üflüyor mumlara. Mishima el çırpıyor.

— Şimdi de hediyeler!

Anne mutfağıdaki soğutucuyu kapattıktan sonra elinde paketlenmiş arpa şekerini andıran bir şeyle dönüyor.

— Marilyn paket konusunda bizi başışla lütfen. Alan'dan yas haberleri bildiren kartlar gibi siyah çerçeveli beyaz ambalaj kâğıdı almasını istemiştik, o bize üstünde gülen soytanların resimlerinin bulunduğu renkli bir kâğıt getirdi. Ama kardeşini tanıyorsun sen... Al yavrum. Annemle babamın hediyesi.

Kendisi için böyle bir kutlama yapıldığından heyecanlanan Marilyn hediyein sarılı olduğu kâğıdın iki ucunu tutuyor ve açıyor.

— Şerriş? İçinde suya benzeyen bir şey var, nedir bu?

— Korkunç bir zehir.

— Ah, anne, baba! Nihayet ölüm sunuyorsunuz bana. Gerçekten öldürebilir miyim kendimi?

— Hayır, ne ilgisi var, sen değil! diye haykırıyor Lucrèce, yukarı doğru bakarak. Sarılıp öpeceğin herkes.

— Nasıl yanı?

— *Ölüm Beni İrgalamaz*'da hazırladıkları bu sıvıyı önerdiler bize. Toplardamar içine enjekte ediyorsun ve hastalanmıyorsun, hiçbir şey olmuyor sana. Ama salıyanda bir zehir oluşturunuyorsun ve bu zehir seni öpen herkesi öldürüyor. Her öpücüğün ölümcül olacak...

— ...Sen dükkânda kendine bir yer arıyordun değil mi, diye devam ediyor Mishima, annenle birlikte karar verdik, taze ürün bölümünde çalışabileceğini düşünüyoruz. Orada çalışacaksın, bu gönüllü ölüm tipi tavsiye edilen müşterileri öpeceksin: ölüm öpücüğü, *the Death Kiss*!...

Bitkin bir durumda oturan Marilyn doğruluyor, heyecandan titriyor: "Bizi öpmeyi kesinlikle düşünmeyeceksin" diyor baba.

— Ama anne insanın kendisini zehirlemeden zehirli olması mümkün müdür?...

— Hayvanlar nasıl oluyor peki? diye karşılık veriyor Lucrèce bir uzman tavrıyla. Yılanlar, örümcekler vb. kendi bedenleri içinde ölümle gayet uyumlu bir biçimde yaşıyorlar. Sen de öyle yaşayacaksın.

Baba kızının dirseğinin üst kısmına bir lastik bağlıyor sıkıca. Kız şırınganın silindiri biçiminde gövdesine vuruyor parmaklarıyla, iğneden bir damla akıtıyor ve kendisini seyreden Alan'ın önünde damarına sokuyor iğneyi. Gözleri yaşıyor kızın.

— Şampanya yüzünden!... diyor ve özür diliyor.

— İyi, ya siz çocuklar, diye soruyor Mishima, sizin kız kardeşinize aldığınız hediyeler nerede?

Kafan sarılı kupkuru Vincent masanın altından büyük bir paket çıkıyor. Marilyn soyları resimleriyle süslü paketi açıyor. Büyük erkek kardeşi bu eksantrik hediyenin yararını açıklıyor ona:

— Superine zırh geçirdiğim, tahrip olması kesinlikle mümkün olmayan karbondan bir motosiklet kaskı bu. İçine iki dinamit çubuğu yerleştirdim, uçlarından iki ip sarkıyor... Böylece günün birinde annem ve babam kendimizi yok etmemize izin verirlerse kaskı kafana geçirirsin, kayışını çenenin altında bağlarsın ve sonra iki ipi çekersin. Kafan kaskın içinde patlar ve duvarlar kirlenmez.

"Bütün bu ayrıntıları düşünmek ne kadar zarıf!" diyor ve alkışlıyor Lucrèce, Mishima'nın da hayranlığını kazanan büyük oğluna: "Büyük babam da böyleymiş galiba: yaratıcı. Senin hediyen nerede Alan?"

On bir yaşındaki çocuk kare biçiminde beyaz, ipek bir kumaş açıyor. Marilyn hemen kapıyor kumaşı, buruyor ve boynuna sarıyor.

— Oh, kendimi asabileceğim bir ip!

— Hayır, ne ilgisi var..., diye gülümsiyor Alan ve tarif ediyor ona. Daha gevşek, tüy gibi olması gerek. Boynunun, omuzlarının, göğsünün çevresinde okşayan bir bulut gibi olması gerekir.

— Nasıl, nereden aldın sen bunu? diye soruyor anne ve tatlı biçiminde pastadan bir dilim keserek Vincent'a uzatıyor.

— İstemiyorum anne, teşekkür ederim.

— Harçlugaından biriktirip aldum, diye karşılık veriyor Alan.

— Bütün yıl biriktirdin yani!

— Evet.

Lucrèce'in pastanın üstündeki spatulalı eli havada kalıyor.

— Ne ilgisi var, diyor bir parça pasta daha keserken.

— Gerçekten boşuna para harcamaktan başka bir şey değil..., diyor baba.

Marilyn bütün aileyi seyrederken boynundaki fuları hafifçe uçuruyor:

— Taman sizi öpmüyorum ama kalbim sizinle.

Marilyn gece odasında soyundu ve ayakta ve çıplak halde Unutulmuş Dinler sitesine bakan penceresinin camlarının yansımasının önünde büyük, beyaz, ipek fularıyla oynuyor. Musa, İsa, Zeus, Osiris kulelerinin balkonlarından insanlar düşüyor... güz yağmurları gibi.

Ama Marilyn Tuvache fularını uçurup duruyor çevresinde. Omuzlarına temas eden ipek kumaş ürpertiler oluşturuyor ve böğürleri deliniyor sanki. Tertemiz kumaşı kalçalarının üstünde kaydırıyor, bacaklarının arasına alıyor ve havaya atıyor. Kare biçimindeki beyaz ipek kumaş yıldız bir dansözün zarif hareketleri gibi açılıyor. İntihar Dükkânı'nın elemanlarından biri olan kızın şaşkın yüzüne düşüyor. Göz kapakları kapanıyor, derin nefes alıyor ve ipek yeniden havalanıyor. Marilyn kumaşı bir köşesinden yakalıyor, karnının, kalçalarının çevresinde dolaştırıyor, bir erkek kolunu beline doluyor sanki. Ahh... bacaklarının arasında yükselen ve tüylerine yapışan fuların çıkardığı o

ses: Aaa... her zaman kanıburu çıkmış, omuzları içeri girmiş halde dolaşan Marilyn dikiliyor. Aaa... Alan'ın hediyesi göğsünde yükseldiğinde ve kendisini utandırarak (gereksiz bir şey) göğüslerine sürtününce iyice bükülüyor, yay gibi oluyor. Memelerinin uçları dikiliyor, sertleşiyor. İri memeleri şahane ve odasının camlarının yansımalarında parmaklarını ensesinde kilitliyor Marilyn ve fuları yere düşerken kendini böyle keşfedince şaşırıyor. Göz kamaştırıcı baldırları hizasında kaldırıyor fularını. Kıçı şahane, biraz yağlanmış bel kısmının altında büyükçe bir kaçı var. Ve ipek fular seyahat ediyor, kompleksli kıza bedeninin tartışılmaz uyumunu gösteriyor. Mahallenin en güzel kıza! Unutulmuş Dinler sitesinde onun topuğu (çok güzel) bile olabilecek tek bir kız yoktur. Küçük kardeşinin hediyesi rüya gibi bir şey, rüyadan fazla... Ve fular titreyen beden hizasında hipnotik ve şehvetli dansına devam ediyor. Göz kapakları Marilyn'in daha önce hiç hissetmediği bir esrime içinde kıvrılıyor. Daha başka ne keşfediyor? Monroe mu oluyor? Salyalar akıtan dudaklarını arıyor... Ölümçül.

11

"Vefat nedeniyle açığız." Giriş kapısında dışarıya dö-
nük olarak asılmış olan ve bir vantuzla tutturulan küçük
ilanın yazılı olduğu levha çingirak çaldığında oynuyor.
Kapı çerçevesinin üst kısmında küçük bir çan gibi duran
demir çubuklardan oluşan küçük bir iskeletten bir *re-*
quiem'in ölüm notaları dökülüyor. Lucrèce başını çeviri-
yor ve bir genç kızın içeri girdiğini görüyor:

— Sen büyük değilsin ki. Kaç yaşındasın? On iki, on
üç?

— On beş! diyor ve yalan söylüyor yeniyetme. Zehirli
şeker isteyecektim madam.

— Ah, şeker! Şekerler! Ne güzel düşünüyorsun. Öldü-
ren şekerlerimiz bizim, tek bir tane alabilirsin. Sınıftaki
bütün arkadaşlarına dağıtacak değilsin herhalde. Mont-
herlant lisesini ya da Gerard de Nerval kolejini yok edecek
halimiz yok! diye devam ediyor Lucrèce ve şeker dolu bir
kavanozun geniş kapağını açıyor bir yandan da. Tabanca

mermisi gibi bunlar, tek tek satılıyor. Beynine bir mermi atan ikincisine gerek duymaz! Bir kutu istiyorsa başka bir niyeti vardır. Bizim işimiz katil üretmek değil tabii ki. Hadi bakalım, tercihini yap... ama iyi yap çünkü bu kavanozda sadece iki şekerden biri ölümcül. Yasalara göre çocuklara bir şans bırakılması gerekiyor.

Gencecik kız tereddüt ediyor, bir yanda kâğıt ambalajlı öldüren Mistral (Karayel) cikletleri ve Thanatos (Ölüm) şekerlemeleri - içinde, yavaş yavaş öldürdüklerinden uzun süre yalanması gereken sarı, yeşil ya da kırmızı mayhoş şeker bulunan yarı kabuklu yumuşakçalar. Pencerenin önünde büyük kâğıt külahlar: erkek çocuklar için çok hoş, mavi renkli ve kız çocuklar için pembe renkli. Yeniyetme kız tercih yapamıyor, sonunda bir tane öldüren Mistral alıyor.

— Niçin ölmek istiyorsun? diye soruyor annesinin yanında oturan ve defterine kocaman güneş resimleri çizen küçük Alan.

— Çünkü hayat yaşama zahmetine değmiyor, diye karşılık veriyor aşağı yukarı kendisiyle aynı yaşta olan kız.

— Benim de ona söylemediğim şey bul diyor Lucrece, küçük müşterisine hayranlık duyguları içinde. Bak, örnek al onu, diye devam ediyor anne oğluna hitap ederek.

Kolejli kız Alan'a yaklaşıyor ve şöyle diyor:

— Herkese karşı yalnızım, bu acımasız dünyada kimse anlamıyor beni, annemde de hiç iş yok... Cep telefonuma el koydu, neymiş birkaç saat fazla konuşmuşum. Hayır, anlamıyorum, birileriyle konuşamazsan, görüşemezsen ne işe yarar telefon? Baktım artık. Elli saat konuşma hakkım olmalıydı, aşmazdım süreyi o zaman... Aslında mesele o değil, onu kimse aramadığından kıskanıyor ve kızından intikam alıyor. "Vıdı vıdı, vıdı vıdı!... Niçin saatlerce Na-

dège'le konuşuyorsun? Yanına gitsene, karşıda oturuyor." Yani benim odamdan dışarı çıkmama hakkım yok, öyle mi? Burnundan soluyor kız. Niçin çıkmak zorundaymısım? Gülünç yıldızı, güneşi görmek istemiyorum. Hiçbir işe yaramaz güneş..., diye devam ediyor konuşmasına Alan'ın resimlerine bakarken. Çok sıcak orası ve kimse oturamaz orada.

Kasaya gidiyor ve öldüren Mistral'in parasını ödüyor:

— Annem farkında değil ki, çıkmadan önce giyinmem, saçlarımı taramam, makyajımı yapmam için ne kadar zaman harcamam gerektiğini bilmiyor ki. Telefonla konuşmam mümkünken hayatımı ayna karşısında geçiremem!

Biling, biling -bir *requiem*'in ölüm notaları- ve kız dükkândan çıkıyor şekerlemesini açarak (trajedisine olası tek yanıt). Tuvache'ların en küçüğü taburesinden sıçıyor, kızın arkasından koşuyor, kapının önünde şekerlemesini kapıyor sonra elini ağzına sokuyor. Lucrèce haykırarak fırlıyor tezgâhın arkasından:

— Alan!

Ama şakadır bu. Çocuk belki ölümcül olan şekerleri oradaki oluğun içine tükürüyor ve bu arada bembeyaz olan Madam Tuvache sıkı sıkı sarılıyor ona: "Anneni korkudan öldüreceksin!..." Bir yanağına annesinin göğsüne dayayan Alan gülümsüyor.

— Kalbin çarpıyor, duyuyorum, anne.

— Ama, ben, şekerim?

Şaşırın küçük kız hayatı o kadar adaletsiz buluyor ki Lucrèce elini sırtına koyuyor ve dükkânda bir kez daha seçim yapmasını istiyor ondan.

Kolejli kız bir Mistral'i kapıyor ve anında yutuyor.

— İntihar Dükkânı sahibesi soruyor: Ağzında bir kuruluk var mı? Boğazında arsenik yarağı hissediyor musun?

— Şeker tadından başka bir şey hissetmiyorum..., diye karşılık veriyor genç kız.

— Durum çok açık, gününde değilsin bugün, demek zorunda kalıyor Lucrèce. Başka zaman gel.

— ...Fikir değiştirmezsen tabii, diye ekliyor Alan.

— Tabii, fikir değiştirmezsen, diye tekrarlıyor heyecanını üstünden atamamış olan anne. Ama neler söylüyorum ben böyle?

Dükânda gülen küçük oğlunu itiyor ve suçluyor:

— Senin yüzünden saçmalıyorum böyle!

TwilightTurk

12

— İnsanlar küçük oğlumuzun adını niçin Alan koydu-
muzu soruyor çoğu zaman: Alan. Alan Turing dolayı-
la.

— Kim? diye soruyor şaşırarak, yüz çizgileri yıpranmış
bir yağmur bulutu altındaymış gibi duran şişman bir
dın.

— Alan Turing'i tanımıyor musunuz? diye soruyor
crèce. Eşcinselliği yüzünden adaletle başı belaya giren
ilk bilgisayarların yaratıcısı kabul edilen bir İngilizdi.
nci Dünya savaşında nihai zafere olan katkısı kesindir
nkü *Enigma* sistemini çözmüştür. Alman genelkurma-
na, denizaltıcılarına gizli müttefiklerin gönderdikleri,
kzülmesi mümkün olmayan mesajları aktarma olanağı
ren elektromanyetik kodlayıcı alet.

— Öyle mi, ben bilmüyordum bunu...

— Tarihin büyük unutulmuşlarından biri.

Tereddüt eden kadın müşteri, olmayan düğlerinin iç karartıcı pişmanlığıyla ağırlaşmış gözlerini dükkânda dolaştırıyor...

— Biraz önce gözlerinizi tavana yan yana astığımız, tümü aynı boyda olan küçük tabloları çevirdiğinizi gördüğüm için bu konuya değiniyorum.

— Niçin hepsinde elma var?

— Turing dolayısıyla tabii ki. Bilgisayarın mucidi tuhaf bir biçimde intihar etti. 7 Haziran 1954'de bir elmayı bir siyanür solüsyonuna daldırdı ve bir sehpaye koydu. Daha sonra resmini yaptı elmanın ve arkasından da yedi.

— Sahi mi!

— Apple'ın logosunun dişlermiş bir elma olmasının nedeninin bu olduğu söyleniyor. Alan Turing'in elması.

— Ah ne güzel... hiç değilse aptal biri olarak ölmeyeceğim.

— Biz de, diye devam ediyor ticari zihniyetini unutmayan Lucrèce, küçük oğlumuz doğduğunda bu intihar kitini oluşturduk.

— Nedir bu? diye sorarak yaklaşıyor ilgilenen kadın müşteri.

Madam Tuvache malını övüyor ona:

— Şu plastik torbada çerçeve üzerine raptedilmiş ince bir kumaş, iki fırça (biri ince biri kalın), birkaç tüp boya ve tabii ki elma görüyorsunuz. Dikkat edin elma zehirlidir!... Alan Turing gibi öldürebilirsiniz kendinizi. İtirazınız olmazsa, sizden istenecek tek şey tabloyu bize bırakmanız. Bunları asmak hoşunuza gidiyor. Hatıra olarak kalıyor bize. Ayrıca tavanda dizi dizi bu elmalar çok güzel bir görüntü oluşturuyor. Zemindeki Delft karolarıyla uyumlu. Yemmiş iki tane var. İnsanlar kasanın önünde beklerken bunlara bakabilirler.

Şişman kadın müşterinin yapıldığı da bu zaten:

— Her üslup var...

— Evet bazı elmalar kübist, bazıları soyut. Mavi elmayı yapan renk körü.

— Bu intihar kitini alacağım, diyor şişman kadın iç geçirerek ve kalbi cenaze marşı gibi vurarak. Koleksiyonunuz tamamlanacak.

— Çok nazıksınız. İmzalayın ve tarih atın. Bugün kaçydı ayın...

— Saat kaç? diye soruyor kadın müşteri.

— On üç kırk beş. Meyvelerinizi gördüğüm için mi bilemiyorum ama biraz acıktım.

Madam Tuvache kapıyı açarken uyarıyor onu:

— Resmi yapmadan önce elmayı yemeyin, olur mu? Eşeleğin resmini yapmayacaksınız. Her halükarda vaktiniz olmayacak.

Dükkanın arka tarafında bir taburede oturan Mishima bir küvetin içinde çimento, kum ve su karıştırıyor. Alan ıslıkla neşeli bir hava çalarak merdivenden iniyor. Babası soruyor:

— Öğleden sonra okula gitmek için hazır mısınız? Yemeğini yedin mi, televizyonda haberleri izledin mi?

— Evet baba. On üç haberlerini sunan kadın sunucu saç biçimini değiştirmiş. Saçlarını çok düzgün taramıştı.

Tavana bakan anne araya giriyor.

— Hepsi bu kadar mı? Dehşete düşünüyorum. Bölgesel savaşlardan, ekolojik felaketlerden, açlıktan söz etmedi mi?...

— Etti, etti, son su baskınında yıkılan Hollanda bentlerinden görüntüleri ve şimdi Prag'a kadar uzanan kum-salı gösterdi. Kumullarda bağırıp çağıran ve yuvarlanan,

kemikleri çıkmış, çıplak Alman taşra insanlarını gösterdiler. Kan ter içinde kalmış, parlak kum taneleriyle kaplı göz kapaklarını kısıp bu insanlar küçük yıldızlara benziyorlardı. Gerçekdişiydi ama bütün bunlar dizelecek. Çekecekler kumu.

Lucrèce çöküyor:

— Ah, bu çocuk bu iyimserliğiyle çölde çiçek açtıracak... Haydi bakalım okula. Seni böyle ormandaki bir kuş gibi cıvı cıvı görmeye tahammül edemiyorum artık.

— Görüşmek üzere anne!

— Öyle, maalesef görüşmek üzere...

Hazırlanmakta olan taze ürün bölümünün yanında duran Mishima kazağının bir kolunu sıvıyor. Kolunun dirseğiyle bileği arasına su, daha sonra kum döküyor ve neonların altında göz kapaklarını kısarak çeviriyor kolunu.

Kansı bakıyor:

— Ne yapıyorsun sen orada?

13

— Çimentodan, halkalı, iki yüzlü bağtaşı. Bir zincirle ayak bileğine bağlanıyor. Irmak kenarına gidiyorsunuz. Önünüze doğru atıyorsunuz bağtaşını, hop dibe sürükleniyorsunuz, tamam.

— İlginç, diyerek kafasını sallıyor bıyıklı bir müşteri. Mishima avcunu altına ve yarısı kel kafasına götürüyor, sonra devam ediyor:

— Burada ya da mahzende kendim üretiyorum bunları ben, bir yüzüne kabartma harflerle dükkânın adını yazıyorum. Dokundurun elinizi. *İntihar Dükkânı*. Bu bağtaşları aynı zamanda pencereden atlama olaylarında da kullanılıyor.

Müşteri şaşırıyor. Önünde Mishima ağzının bir ucunu geriyor ve bilyeler gibi yuvarlak gözler altındaki elmacık kemiklerinden birinin yuvarlaklığı belirginleşiyor, göz kapaklarını açıyor.

— Evet evet, bağtaşları ağırlaştırıyor sizi çünkü biliyorsunuz, daha önce fırtınalı, kasırgalı gecelerde, hafif insanlar pencerelerden atlıyorlardı, ertesi sabah bu pijamalı insanlar ağaç dallarında, elektrik direklerinde ya da komşularının balkonlarında bulunuyordu. Halbuki İntihar Dükkanı'nın ayak bileğine bağlanan bağtaşıyla dosdoğru düşüyorsunuz.

— Ah!

— Ben, akşamları, odamızın perdelerini çekerken site kulelerinden düşen bu insanları görüyorum sık sık. Bileğe bağlanan bağtaşı kuyruklu yıldız gibi. Bunlar çok sayıda olduğunda, mahalle takımının mağlubiyet gecelerinde kulelerden kum akıyor sanki. Çok güzel oluyor.

Kasabanın yanında endişelenen Lucrece gözlerini kısarak ciddi bir bakış atıyor ona, inceliyor, dinliyor ve kendi kendine soruyor:

— Alan'da bulaşıcılık mı var yoksa?

14

— Olmek mi istiyorsunuz? Öpün beni.

Marilyn Tuvache taze ürün reyonunda kraliçe gibi duruyor. Arkalığı yaldızlı kenger yaprağı biçimli, kıpkırmızı kadife kaplı büyük bir koltukta oturuyor, üstünde bedenini iyice saran ve çok dekolte bir kıyafet var. İhtişamından, gençliğinden ve kumrallığından etkilenen bir müşteriye doğru eğiliyor. Boyalı dudaklarını bu umutsuz insana uzatıyor.

— Şuraya, ağzıma, dilinle...

Müşteri yaklaşma cesaretini gösteriyor. Marilyn beyaz ipek fularını -Alan'ın hediyesi- açıyor, adamın ve kendisinin başını örtüyor. Omuzlarından aşağı sarkan ve kendilerine hayalet havası veren fuların altında öpüştükleri anlaşılıyor. Başlar ipek fuların altında uzun uzun ve yavaşça dönüyor, sonra Marilyn açıyor başlarını. Ağzlarının arasından ince bir salya sızıyor. Müşteri elinin tersiyle alı-

yor bu salyayı ve yalıyor, bir damlasını bile yitirmek istemiyor.

— Teşekkürler Marilyn...

— Oyalanmayın. Bekleyen başka müşteriler var.

Marilyn Tuvache'in yeni görevi ana babasının şaşkınlığı içinde bir başarı olarak ortaya çıkıyor.

— Gerçek bir öğrenci intiharı olan okul yaşamından sonra nihayet yerini buldu... taze ürün reyonu, diyor annesi iç geçirerek.

— Alan Turing kitinden sonra en iyi fikir bu oldu, diyor baba.

Ve kasanın çekmecesini açılıp kapanıyor. Bekleyenlerin listesi var. Bir *Death Kiss* ayırtmak için telefon edenlere cevap veriyor Lucrèce:

— Peki tamam, istiyorsanız ama bir haftadan önce olmaz!

O kadar çok ölüm öpücüğü adayı var ki müşterilerin birkaç kez uğrayıp uğramadıklarının denetlenmesi gerekiyor. Bazıları yakıyor:

— Ama daha ölmedim!

— Ah, *Death Kiss*'in etkisini gösterebilmesi için belli bir zaman gerekebilir ama sonuç alınır mutlaka, ayrıca herkese yetecek kadar bulundurmamız gerekiyor.

İntihar etmek isteyenler daha fazla para vererek bütün bir geceyi Marilyn'le geçirmenin mümkün olup olmadığını soruyorlar. Lucrèce rahatsız oluyor bundan:

— Yok daha neler? Pezevenk değiliz biz burada!

Kızan Mishima dükkandan kovuyor bu insanları:

— Haydi, defolun! Sizin gibi müşterilere ihtiyacımız yok, burada.

— Ama ben ölmek istiyorum.

— Çekin gidin buradan. Tütüncüye gidin!

Ve dükkânın arka tarafında erkekleri öpen Marilyn egzotik ve etçil bir çiçek gibi açıyor. Alan ısıklık çalarak yanından geçiyor:

— Görüyorsun değil mi, ben senin güzel olduğunu söylüyordum!... Unutulmuş Dinler sitesinin bütün erkekleri sana geliyorlar artık. Bak şunlara...

Bir grup tarifi koparmayı başaran Osiris kulesi sakinlerini bekliyorlar. Dolaplar arasındaki kuyruklar santim santim ilerliyor, mahrem bakışlarla kendilerini izleyen simge ormanlarıyla dolu rafların arasından geçiyorlar — toksik ürünler için kuru kafa, zararlı ve sınırlendirci şeyler için portakal renkli fon üstüne siyah haç, eğik bir deneykabi resmi yıpratıcı olanı göstermek amacıyla damlıyor, içinden yıldız biçiminde çizgiler çıkan siyah bir daire patlayıcıları gösteriyor, bir alev yanıcı maddeyi simgeliyor, karaya vuran bir balığın yanındaki yapraksız bir ağaç çevre için tehlike durumunu işaret ediyor. Üçgenler şimşek, ünlem işareti, gene bir kuru kafa ve biyolojik tehlikeleri işaret etmek amacıyla iç içe geçmiş üç çemberle süslenmiş. Burada satılan her mal bu küçük figürlerden biriyle süslenmiş ama bütün müşteriler sadece Marilyn'in öpücüğünü bekliyorlar sanki. Kıskanç kadın müşteriler biraz surat asıyorlar.

— Ama!... siz de kayıt olabilirsiniz bayanlar, diyor onlara açık fikirli olan Mishima. Marilyn karşı değil buna.

Kibar bir genç tıklım tıklım dolu dükkâna giriyor ve bir *Death Kiss* için rezervasyon yaptırdığını söylüyor. Lucrèce gözlerini ona çeviriyor:

— Siz daha önce geldiniz. Tanıyorum sizi.

— Hayır, ben daha önce hiç gelmedim.

— Geldiniz, tanıyorum ben sizi.

— Ben kızınızın eskiden sizi cenaze törenlerine davet eden müşterileri için çelenk bıraktığı mezarlığın bekçisiyim.

— Ah, özür dilerim! diyor Lucrèce, birdenbire şaşırarak ve bir elini ağzına götürerek. Tanıyamadım sizi. Aslında tanımam lazımdı çünkü biz mezarlık dışında pek bir yere gitmeyiz. Bazen hafta sonları ormana gidip zehirli mantar toplarız, onun dışında pek... Birkaç defa gelen müşteriler şaşırtıyor beni.

Kibar genç adam kuyruğa giriyor. Ölümsüzlük için olgun insanlık kalıntısı, mum gibi solgun. Yüzünü yürek yaraları kemirmiş, eğilen dekolte kıyafetli Marilyn'in memelerine bakıyor, insanları öpmek için eğildiğinde elbisesi de açılıyor Marilyn'in. Öpücük beklediği kıza korkuyla bakıyor. Sırası geldiğinde istekte bulunuyor.

— Zehrinizi akıtın bana, Marilyn.

— Dudaklarını kurulayan Marilyn Tuvache ona bakıyor ve cevabını veriyor:

— Hayır.

15

— Ne demek hayır? diyor dükkânın arka tarafında, elleri belinde, şaşkınlık içinde duran anne.

— Evet, niçin hayır? diye yineliyor sırtında pazarcı önlüğü olan baba, kalabalığın arasından geçerek kızıyla ilgili bilgi alıyor: Arızası mı var?

— Bu çocuğu öpmeyeceğim, diyor kızı.

— Niçin? Nesi var? Çok kibar gözüküyor ve yakışıklı. Çok daha çirkin ve itici olanları öptün sen.

Tahtında oturan Marilyn Tuvache'ın karşısında şaşkın kalan genç adam gözlerini ondan ayırmıyor.

— Sizi artık hiç görmüyorum, Marilyn. Mezarlığa gelmiyorsunuz artık. Öpün beni.

— Hayır.

— Kesecek misin şunu bir an önce? diyor sinirlenen baba. Müşteriler bekliyor. Marilyn öp şu çocuğu!

— Hayır.

Mishima şaşırıyor. Yanındaki Lucrèce kafasını sallıyor.

— Tamam, anladım...

Eşini merdivenin yanında, kendilerini kimsenin duymayacağı bir kışa çekiyor:

— Kızın aşık. Herkesi öpe öpe günün birinde nasılsa olacağını bu...

— Ne diyorsun sen Lucrèce?

— Mezarlık bekçisi bu genci seviyor, dolayısıyla da öpmek istemiyor onu.

— Mezarlık bekçisi mi bu? Tanıyamamıştım. Gene de aptallık bu. İnsan sevince öper.

— Ama Mishima düşünsene! *Death Kiss* onunki.

— Allah kahretsin... diyor bu durumu unutmuş olan ve yüzü bembeyaz olan koca, bacakları da tutmuyor, merdivene oturuyor ve taze ürünlerin bulunduğu yere bakıyor. Orada orman mantarları çürümediğinde, yaldızlı kurbakalar kaçmadığında Marilyn aşık oluyor. Lanetli bu taze ürün bölümü.

Dükkanın içindeki kalabalık homurdanıyor ve sabırsızlanıyor:

— Geliyor mu?...

Mishima mezarlık bekçisi gence doğru gidiyor ve bir anlaşma teklif ediyor:

— Size ip ya da zehir versek olmaz mı? Yaşamı bitirmek için başka olanaklar da var, özellikle burada! Tıraş bıçağı, Turing elması, uymaz mı? Lucrèce ne önerebiliriz kendisine? Haydi, bizim hediyemiz olsun! Bir tanto, bir kimono, ne isterseniz ama karar verin!

— Marilyn'in beni öpmesini istiyorum.

— Hayır, diyor Marilyn. Ben sizi seviyorum, Ernest.

— Ben de, diyor mezarlık bekçisi. Ölesiye.

Tıkanıp kalıyorlar. Kalabalığa rağmen ölüm sessizliği hakim oluyor dükkana ve birdenbire bir ses duyuluyor.

16

— *Plum Plum, tra la la!!! İşte şarka, işte şarka!... Plum Plum, tra la la!!! İşte benim evimdeki şarka!...*

— Bu ne böyle?!

Mösyö Tuvache kafasını tavana doğru kaldırıyor, çünkü çok yüksek sesle söylenen şarkının üst kattan geldiğini tahmin ediyor.

— *Plum Plum, tra la la!!!*

Madam Tuvache'ın çeneleri kilitleniyor. Sinirleri atıyor ve yanakları oyuluyor. Dudakları büzülüyor ve kanı çekiliyor. Raflardaki zehir şişeleri titriyor ve birbirlerine vuruyorlar. Çok yüksek sesle söylenen şarkının titreşimleri hareket ediyorlar, yer değiştiriyorlar, düşecekler. Lucrèce büyük bir telaşla yakalamak istiyor onları.

— Alan bu!

Neon lambalardan biri çatlıyor. Duman süzülüyor, yakıcı bir koku duyuluyor, intihar etmeye niyetlenen ve Ma-

riilyn'den bir *Death Kiss* bekleyen herkesin gözleri yanıyor. Merdivenin üstünde duvara asılmış bir seppuku kılıcı yerinden oynuyor ve dikey olarak bir basamağa saplanıyor. Parlak ağız titriyor ve kıvılcımlar saçıyor, bu arada asılma ipleri çözülüyor ve yer karolarının üstüne yuvarlanıyor, müşterilerin ayakları kaygan düğümlere dolaşıyor. Mishima çileden çıkıyor. Tezgâhtaki şeker kavanozu düşüyor, paramparça oluyor, yerlerde cam kırıkları parlıyor. Tıraş bıçakları yerlerde sürünüyor. Turing elmali küçük tablolar ve insan kendini sallanan bir elma ağacının altında hissediyor. Kasanın çekmecesini kendiliğinden açıyor, taze ürünlerden yeni elde edilen bütün kâğıt paralar ortaya çıkıyor. Buda kulesi namussuzları saldırıyor ve avuç avuç alıyorlar. Bu yağmaya tanık olan Mishima elinde tantıyla emir veriyor:

— Haydi, herkes dışarı! Birazdan hava kataracak zaten. Başka zaman ölürsünüz. Numaralı biletlerinizi saklayın ve yarın ortalık yatıpca gelirsiniz! Siz de, mezarlık bekçisi genç... Haydi, hepiniz dışarı! Bir kez kullanılıp atılan şu tabancayı alın ve bir daha buraya gelip aşk masallarıyla carumuzu sakmayın bizim.

— *Plum Plum, tra la la!* İşte benim evimde söylenen şarkı!

Dışarı atılan depresifler iradelerine hakim olamayarak mırıldanıyorlar: "Plum Plum, tra la la..." bu arada bütün neon lambalar yarıp sönmüyor, Kuri Cobain diskoteği dans pistinin üstündeki spotlar gibi.

— Alan, kesecek misin şu müziği?!!! diye haykırıyor anne ama üst kattaki küçük oğlan işitmiyor çünkü Kızıl Ordu korosunun iki yüz asker sanatçısı -tenorlar, baritonlar ve güçlü bas sesler- gırtlaklarını yırtıyorlar adeta ve bir yandan da tepirip duruyorlar: "Plum Plum, tra la la!!!"

Lucrèce duşmemeleri için tıttığı küçük şişeleri bur-
kıyor, şişeler yağıyor, içlerindeki tehlikeli maddeler karo-
lara yayılıyor, dolapların üstüne akıyor.

— Hiç değilse sıçanlar yok olur.

Lucrèce merdivenden çıkarken böyle bir şey düşün-
düğü için şaşırıyor, Alan'ın odasına giriyor:

— Kesecek misin şunu?

— *Plum Plum, tra, pop!*

Lucrèce seni kesti:

— Hasta mısın sen! Taze ürün bölümünde antik bir tra-
jedi yaşanıyordu ve senin dinlettiğin şu müziğe bak, aptal!
Ve kardeşin, kardeşini düşünüyor musun? Senin bu bu-
dalalıklarını duyunca her şeyi kırıp dökmüştür..., diye
devam etti, koridora çıktı ve Vincent'in odasına gitti.

Maketinin karşısında hiçbir şeyi umursamadan duran
Vincent "*Plum Plum, tra la la*" ritmiyle tırnaklarını ma-
saya vuruyor, Anne sargılı kafasına yaklaşıyor, sanrı göz
bebeklerini dikmiş olduğu maketi inceliyor.

— Ama sen Büyük Sekiz'in raylarını birleştirdin mi?

— Alan böyle daha iyi olacağını söyledi, insanlar daha
mutlu olurlarmış...

— Burada her şey olur! Ocakta yemeğim yanıyor.
Haydi masaya, herkes masaya!

Mishima kepengi indirdi ama içerisini havalandırmak
için kapıyı açık bıraktı, ışıkları söndürdü. Merdivenin üs-
tündeki kızı gene ayaklarını sürüyor. Karanlıkta yolunu
bulmaya çalışarak basamakları el yordamıyla tırmanmaya
başlıyor, duruyor, üstündeki lambayı yakıyor. Alan sa-
hanlıkta ona bakıyor ve gülümsüyor...

Huysuzluğu üstünde olan anne mutfaktan paldır kül-
dür çıkıyor ve yemek salonundaki masaya bir tepsiyi sert
bir şekilde bırakıyor:

— Görüşlerinizi dıymak istemiyorum tamam mı! Bütün bu olaylar içinde ancak bu kadar yapabildim.

— Ne bu? diye soruyor Vincent.

— Yahyardan atlayan kuzu butu. Kasap kesinlikle en-dişe edilecek bir şey olmadığını söyledi. Kemik kırık ya! Ama sana ne bundan iştahsız? Mishima tabağını ver!

— Ben aç değilim, diyor Marilyn.

Masada iğrenç bir hava esiyor. Marilyn ağlamaklı, her-kes surat asıyor sadece Alan'ın keyfi yerinde:

— Ah olağanüstü anne!

Lucrèce kafasını yukarı kaldırıyor ve sinirleniyor:

— Nasıl olağanüstü olabilir sersem? Gelişigüzel pişir-dim! Önce kızarttım, sonra alüminyum koydum üstüne, yağlı kâğıtta balık pişirir gibi, konuşuyorsun sen de! Hatta toz şeker koydum üstüne, sonra fark ettim tuz ve biber koymak gerektiğini.

— Hah şöyle... iştahı çok açılmış olan Alan gülümsü-yor. Hafif ağdanın nedeni anlaşılıyor. Daha sonra üstüne alüminyum örtmek, çok parlak bir fikir! Dışa gevrek, kıtır kıtır, içi yumuşacık.

Buralımdaki Van Gogh kafalı Vincent tabağını tepsiye doğru itiyor. Anne ve baba birbirine bakıyor. Lucrèce büyük oğlunun tabağına yemek koyarken küçük oğlu teb-rrik ediyor onu:

— Sen bir restoran açmalıydın. Karşıdaki François Va-ne' den daha iyi olurdu, müşteriler kendilerinden geçer ve sık sık gelirlerdi.

— Benim insanları beslemek, doyurmak gibi bir yete-negim yok çirkin şey. Zehirlerim onları ve bir daha gel-mezler! Bir gün bunu kabul edecek misin bilmem!

Alan gülüyor.

— Vatel de yaptıkları da bu aşağı yukarı zaten... Bu yüzden yakında kapatacaklar. Sen öfkeli numarası yapı-

yorsun aslında memnunsun çünkü kuzu budunu beğendim...

— Gerçekten çok güzel, demek zorunda kalıyor baba.

Karısı çok sert bakıyor ona:

— Sen de başlama Mishima!

Vincent çatlamış dudaklarını siliyor, sonra tabağını tepsiye ikinci kez yaklaşıyor. Büyük bir parça alıyor. Lucrèce çatalını bıçağını düzeltiyor. Sadece yüzünü ekşiten Marilyn hiçbir şeye el sürmüyor.

— Anlıyorum seni, diyor annesi. Hiç değilse bir kişi var ailede ağzının tadını bilen. Aptalca şeyler söylemek için salyasını ziyan et...

— Öööö!!!

Kız önündeki porselen tabağa eğilerek ağlamaya başlıyor.

— Ne oldu? Ne dedim ben? diye bağırıyor anne, kocasının gözlerindeki sitemi okuyarak.

— Öööö! Anne, baba... Ernest'i, beni seven çocuğu hiçbir zaman öpemeyeceğim, ölür yoksa!

— Adı Ernest mi? diye soruyor Mishima. Hemingway gibi? İntihar ettiğinde kullandığı Smith&Wesson marka tabancayı çikolatalı pastayla birlikte annesi göndermiş galiba... Babası daha önce silahla intihar etmiş, daha sonra da küçük kızı, yazarın intiharından otuz beş yıl sonra. Kendisine Margaux demelerini istemiş çünkü babasının en sevdiği şarabın markasıymış bu. Kız alkolik olmuş ve intihar etmiş! Eğlenceli değil mi?

Bu kez Lucrèce kaşlarını çatarak bakıyor tekrar konuşmaya başlayan kocasına:

— Bana göre de. Bu *Death Kiss* hikâyesi şansı değil bizim için tabii ki. Allah kahretsin! Soyumuzu devam ettirecek iyi bir çocuk, geleceği parlak mezarlık bekçisi! Vincent, soy meselesi... Öbürü, evlenecek olursa günün

birinde bir palyaço bulur kendine. Mesele dükkâna zehir şişeleriyle hokkabazlık yapan ya da asılma ipleriyle hula-hop çeviren artistler bulmaksa zahmete değmez...

Kendini kaptıran Vincent Tuvache geviş getiren bir hayvan gibi çiğniyor ağzındakileri. Daha önce bir şeyler yeme düşüncesiyle bile bütün midesini boşaltan Vincent şimdi bayram ediyor, lokmalarını uzun uzun çiğniyor ve intihar eden koyunun özsuyunu keyifle içiyor, boğazından akıp geçiyor sular. Alan'ın sol tarafında oturuyor ve ağzı tıkabasa dolu halde soruyor ona:

— *Tra la la*'dan önce üç kez *Plum*'mu?

— Hayır, iki kez, diye karşılık veriyor kardeşi: *Plum Plum, tra la la*.

Vincent'in karşısındaki anne oğlanların kız kardeşlerinin umutsuzluğuna kayıtsızlıkları nedeniyle şaşkın. Çökmüş bir halde dinliyor konuşmaları, küçük oğlan tabağını ekmekle silerken tavsiyede bulunuyor:

— Deyordum kü belki yani budun süyünün içine şekerli muz dilimlerinin yanında portakal kabukları da koyarsın...

Lucrèce çocuğuna bakıyor ve pişmanlıktan başka bir şey hissedemiyor:

— Ah niçin delinmiş bir prezervatif kullandık?!

Kendisinin sol tarafında ve Alan'ın karşısında oturan Marilyn tekrar ağlamaya başlıyor ve annesini ayıplıyor:

— Peki anne, ya ben, niçin ağzımda çingiraklı yılan gibi ölüm olmasını istedin? İlerisini düşünmüyorsunuz hiç!

— Yani... geleceği kestirmek, biz... mesleğimiz göz önünde bulundurulduğunda... diyor ve özür diliyor masanın bir ucundan baba. Yani kısa vadede daha alışkınsınız.

Lucrèce dayanamıyor ve daha önce hiç söylemediği bir şey söylüyor:

— Vincent, pisboğazlık etme artık! Yakupık almıyor. Kız kardeşin üzülüyor!

— Öyle mi, niye? diye soruyor Alan.

Mishima budun kesmek için kullanılan uzun bıçağa bakıyor sonra seppuku için küçük oğlunun göğsünde kılıcın tam olarak saplanması gereken yeri tespit ediyor. Evlat katili olma noktasına geliyor ama kendisine hâkim oluyor ve rengini belli etmeyen bir ses tonuyla konuşuyor.

— Kız kardeşin ergenlik çağından beri zehirli...

— Hayır! diye gülüyor en küçük Tuvache. Siz ne zaniyorsunuz? Yaş gününde men buzdolabını açtım ve şırınganın içindeki pisliğin yerine glukozlu serum koydum, Vincent çok zayıfladığında hekimin yaptığı gibi, toplardamar içine.

Büyük bir sessizlik oldu ve bu sessizlikten yararlanarak yemek salonunun stili incelenebilir: Unutulmuş Dinler sitesine bakan pencerenin perdelerinin önünde mor (ölüm rengi) bir kanep, belki XXI. yüzyıla ait eski bir büfe, masanın üzerinde Satürn biçiminde, halkalı bir avize ve arka tarafta, bir köşede kocaman bir televizyon, haberler okunduğu sırada kadın sunucu etiyile kemiğiyle, canlı olarak salona giriyor sanki ve hiç beklenmedik felaketleri bildiriyor ve suratınıza sıcıyor adeta.

— Ne dedin sen Alan?

— Sen biliyor muydun bunu Vincent?

— Evet, diye geçiriyor ağabey Tuvache dudaklarını peçetesiyle silerken.

Anne baba şaşkınlık içinde. Lucrèce bir keresinde yanlışlıkla biraz *Uyku perisi* çekmişti içine, onu hatırlıyor. Bayılacak gibi oluyor.

Marilyn durumu anladığından emin değil gene:

— Ne diyorsunuz siz?

Çok hafif ve zorlukla nefes alan baba ufukta beliren ve asit yağmurları yüklü bir fırtına gibi gürliyor:

— Mezarlık bekçini bulabilirsin, Marilyn, haydi. Öpüşlerin zararsız ve bilmeyerek müşterileri kandırdın...

Mishima'nın sesi daha güçlü çıkmaya başlıyor:

— Bütün bunlar iki pislik için değil mi!...

Gözlerinde şimşekler çakıyor:

— ... şeker hapa tıkıştırılmışlar ağzına.

Ağzının içinde dili gök gürültüsü gibi sesler çıkıyor:

— Tuvache'lar böyle bir şey yapstın ha! Sülalenizin yüz karasısınız siz! İntiharda on kuşak, böyle bir dolandırıcılık görülmemiştir! Tekrar geldiklerinde ben de "niçin ölmüyor bunlar yahu!" diyordum kendi kendime. Sen Vincent, ben ki seninle gurur duyardım hep... Brütüs mü diyecektim sana! Bu küçük budalanın etkisinde kalmışsın, bir İngiliz ibnesinin adını hak ediyor o. Ah, ibne ah!

— Sen de her şeyi karıştırıyorsun Mishima! diye araya giriyor aklı başına gelen arne.

Ama kocası kalkıyor, kocaman intiharcı ayaklarını Alan'ın boğazına doğru uzatıyor, Alan gülererek koridora kaçıyor, babası peşinden koşuyor, Marilyn de terk ediyor masayı ve küçük kardeşi gibi o da koşmaya başlıyor. İkisi Alan'ın peşinden koşuyor. Biri (Mishima) yakalayıp boğmak için, öbürü (Marilyn) kucığına alıp "Ah Alan'cığım benim!" demek için. Bu yeni haberi henüz kavrayamamış olan arne yalvarıyor:

— Marilyn! Kardeşini öpme, özellikle de seviyorsan onu!

Karşısında oturan Vincent bir hatırlatmada bulunuyor annesine:

— Ama arne, damarlarındaki glukozlu serum...

— Ha evet, öyle ya!

17

Ertesi sabah, dükkânın giriş kapısı ve tezgâhın yanındaki pencere arasındaki guguklu saat sekizi vuruyor. Mineli hac kadramının üstünde ölümün simgesi adam ortaya çıkıyor – üstünde uzun bir giysi olan ve elinde tırpan bulunan ıhlamur ağacından iskelet “Kuku! Kuku!” sesleri çıkarıyor şarkı söyler gibi.

Dükkândaki radyo haber vaktinde kendiliğinden açılıyor:

— Los Angeles yakınlarındaki San Andreas fayının kırılmasından ve püsküren lavların ve küllerin geçen yüzyılda bütün kıtaya yayılmasından sonra Amerika’da hayat normale dönüyor. İranlı bilim adamları New York çevresinde, Big One’den sonra ortaya çıkan ilk likenleri buldular. Spor: bölgesel takımın yeni bir bozg...

Lucrèce önlüğü ve gaz maskesiyle evvelki gün yerlere yayılan zehirleri bol suyla yıkıyor ve “Von-von-von, von-von-von?” deyip duruyor.

Mishima haberler okunduğu sırada radyoyu kapatıyor:

— Ne diyorsun?

Karısı kayışları gevşetiyor ve maskesinin süzücü kartuşunu çıkarıyor:

— Nasıl olacak bu Marilyn'in işi? Hiçbir şey olmamış gibi devam edecek mi yoksa bırakacak mı? Bence yazık olacak, böyle düşündüğümü de saklamıyorum senden, çünkü bu taze ürün birdenbire para getirmeye başlamıştı. Kasayı kapat Mishima.

Kocası söyleneni yapıyor ve daha sonra bir yandan düşünerek ipleri yerleştiriyor. Yeri süpürüyor, bir toz küreğiyle kavanoz kırıklarını ve şekerleri topluyor, tezgâha yığıyor. Sonra Alan'a buyuruyor:

— Şekerlerin içindeki cam kırıklarını topla. Çocuklar dillerini kesmesinler! Sen de dikkat et, bir yerini kesme. Bilemiyorum... diyor karısına.

Lame, dekolte ve bedenini saran iş kıyafeti içindeki Marilyn kollarını kaldırıyor, çizgilerinin uyumunu olağanüstü belirginleştiriyor bu. İncecik bir bel, dümdüz bir karın, olağanüstü yuvarlak kalçalar, merdivenin tepesinde son kalan elmalı tabloları yerlerine astığından uçları yukarı kalkmış olağanüstü, göz alıcı memeler:

— Tamam! Dükkân açılmadan önce, siz düşünürken yakdaşık bir saat vaktim var, mezarlığa gidip Ernest'e bakacağım gelmiş mi diye ve güzel haberi vereceğim.

— Has siktir! diye bağırıyor Mishima merdivenin altında.

Kafasına bir tablo düştüğünü sanan kızı ona doğru eğiliyor:

— Ne oldu?

Babası avcunu alınının açılmış üst kısmına vuruyor:

— Bir aptallık yaptım...

Elinde cerrah eldivenleri bulunan ve bir temizlik bezini bir kovanın içine daldırmış olan Lucrece doğruluyor.

— Ne oldu?

— Dün akşam, o panik içinde Ernest'e kullan at türünden bir Smith&Wesson verdim.

— Ne?!

Anne şaşırıyor ve merdivendeki Marilyn'in bacakları aynılıyor. Dikmelerden aşağı kadar kayıyor. Biraz önce çok seksi olan elastik giysisi kabarıyor ve gülünç bir paraşüt gibi şişiyor.

— Ama baba, bir şeyler yapmamız gerekir!

— Ne?

— Aşkım, dün gece, tabancanla...(kekeliyor), belki kull... belki kulla...

— Ne?

Şaşkın baba kaçınılmaz şeyi duymak istemiyor kesinlikle. Bu arada eldivenlerini çıkaran Lucrece olaya hâkim olmak istiyor.

— Ne yapılması gerektiğini biliyorum ben, Mishima.

— Ne?

— Sen hemen *Tristan ve Isolde* çiçekçi dükkânına git, sabahleyin onu görmüşler mi, sor, ben annesine gidiyorum, Musa kulesine. Marilyn sen de mezarlığa koş, biz gelip açıncaya kadar sana emanet dükkân Alan.

Alan dönüyor ve şaşırıyor.

— Ne?

Saat dokuza geliyor, Lucrèce ve Mishima birlikte dönüyorlar ama İntihar Dükkânı haline gelen bu eski ibadet yerinin arkasındaki küçük kapıdan giriyorlar içeri. En küçük Tuvache girdiklerini fark etmiyor çünkü kulaklarında kulaklıklar var, annesi babası cızırtıları duyuyor, iyimserlik aşılayan bir şarkı dinliyor ve şarkının sözlerini mırıldanıyor, kendinden geçmiş gibi.

— *Mutlu olmak için çok şey gerekmez, mutlu olmak için gerçekten çok az şey gerekir!..*

Kumral ve buklev buklev saçlı çocuk sürpriz poşetlerini yığıldığı pencerenin önünde müziğin ritmine uyarak parmaklarını şaklatıyor. Sağ eliyle mayhoş şekerleri kaldırıyor, bakıyor ve iki şekerden birini Lucrèce'in kovalasına atıyor, şekerler zehirli suların içinde eriyor.

— *Çok az şey ger!...*

"Ne yapıyor bu?" diye mırıldanıyor Mishima Lucrèce'in kulağına doğru eğilerek. "Siyanürlü şekerleri ıskıta tespit edip atıyor" diyor Lucrèce.

— Ah, şey...

Madam Tuvache kocasının ağzını eliyle kapatıyor, sıkıntı içindeki kocası beceriksiz bir hareketle ortadaki çift kanatlı dolabın köşesindeki sarılı bir ipe dokunuyor ve ip tok bir ses çıkararak yere düşüyor.

Pencerenin önündeki Alan arkasını dönüyor. Suratı kızıl lekelerle dolu çocuk kulaklıklarından birini çıkıyor, dinliyor, yere düşen ipi fark ediyor. Tezgâhın yanından ayrılarak ve gene mırıldanarak eline bir jilet alıyor, yerden ipi alıyor ve rastgele kesmeye başlıyor.

— *Mutlu olmak için çok az şey gerekir! Gerçekten çok az şey...*

Şarkırın temposuna uyarak kaygan düğümün çevresine kesikler atıyor, sonra işaret parmağına salya sürüyor, sabotajı belli olmasın diye parmağını liflerin üstünde kaydırıyor ve bu ipi öteki iplerin arasına koyuyor. Merdivenin arkasına saklanan arneyle baba çok kızıyorlar ama çocuklarını gözetlemeye devam ediyorlar, çocuk tekrar tezgâha dönerken peltek peltek konuşmaya devam ediyor ve mutlu ayının omuzlarını iki yana sallayarak dans etmesini komik bir biçimde taklit ediyor.

— *Düşüncelerinizden kaygılarınızdan bıktım artık! Hayatı iyi tarafından alın ve o zaman çok iyi, çok kibar bir ayı olursunuz!*

Babasının yaptığı bir bağtaşını usturayla kesiyor, sonra körlenen ustura işe yaramayınca öbür usturaların yanına koyuyor onu.

Alan Turing intihar kitlerinin plastik torbalarından birkaç tanesini açıyor ve içlerindeki eski elmaların yerine yenilerini koyuyor.

— *Nereden buldu onları?* diye fısıldıyor Mishima.

— *Yemek salonundaki meyve sepetinden aldı.*

— O elmaların yerine öbürlerini koymaz herhalde... Ah, pislik!

Mösyö Tuvache homurdanarak çıkıyor merdiven altından. Guguklu saatin ölüm simgesi adam çıkıyor ve saat dokuzu vuruyor: "Kuku! Kuku!..." Radyo kendiliğinden açılıyor ve haberleri veriyor:

— Hava durumu! Hava bozuyor. Sülfürik asit yağmurları bekleniyor...

Baba radyoyu kapatıyor, şaşırır ve kulaklıklarını çıkaran küçük oğluna dönüyor ve gırtluyor adeta:

— Senin hakkında kararımızı verdik!...

Yukarıda, duvarda ölüm simgesi adam saat dokuz dizisine devam ediyor, saati bildiren sıkıcı "kukular". Mishima zehirli bir elma fırlatıyor. Darbe yiyen ölüm ıhlamur ağacından kafasını yitiriyor ve öldüren meyve ölüm tırpanının keskin yüzünde can veriyor, "Kuk!" Elma ve ekserisi kayar, kellesi uçan ölümün simgesi adam kadrındaki yuvarlak ve oymalı küçük kapıların kapanmasını engelliyorlar ve meyvenin suyu ölümün üstüne başına akıyor.

Mishima'nın dili ağzının içinde bir vantilatör gibi hızla dönüyor, Alan'ın bukleleri uçuşuyor. Şahane bir yüz, babanın gazap rüzgârı karşısında gözlerini kısıyor:

— İki haftalık kış tatilinde Monako'da intihar komandosu eğitimi alacaksın!

Lucrèce başını ellerinin arasına almış geliyor:

— Hayır Mishima! Monako olmaz. Olmaz!

— Olur!

Anne babaya yalvarıyor:

— Ama sevgilim, orada sadece deliler, kaba saba, içleri kin ve nefret dolu insanlar var... oysa o, o kadar... şey ki.

— Akli başına gelir biraz ve sorumluluk almayı öğrenir! diye bağırıyor baba ve oğluna dönüyor daha sonra:

Git eşyalarını hazırla! CD götürme. Orada intihar komandoları var, müzik dinlemez onlar!

Lucrèce çok üzülüyor ama Alan bu cezayı iyi tarafından alıyor:

— Aaa Monako mu? Çok sıcak olur orası. Güneş kremi ve mayo da alayım yanıma, denize gireriz belki...

Twilight T

19

— Neyiniz var sizin böyle Ernest? Sapsarı olmuşsunuz.

— Ahh!... O maske, anneciğim! Gördüğüm zaman korkudan öldüğümü sandım.

— Vincent'ın icat ettiği maske böyle bir etki mi yapıyor üstünüzde? diye soruyor Lucrèce şaşırarak.

— Ama niçin böyle korkunç şeyler yapıyor? diyen mezarlık bekçisi genç titriyor ve kendine gelebilmek için merdivene oturuyor.

— Alan'cığım (zavallı, yavrum yeter ki...) staja gitmeden önce bunalımdan kurtulması için ucube ve kâbus maskeleri yaparak bunalımlarından kurtulmasını tavsiye etti ona...

— O zaman, söyler misiniz...

— Benim nişanlım heyecanlı bir tip, diyor Marilyn kendinden geçmiş bir halde ve yanına oturup sarılıyor. Bebeğim...

— Söyleyin bakalım, mezarlık bekçisi olarak..., diyor Mishima da yaklaşıyor.

— Hayır, ama, yani... Vincent'in biraz akıl alması, dansması gerekir! diyerek doğruluyor kendisini Marilyn Tuvache'in aşkı. Çünkü çok önemli.

— Ohoo, diyor Lucrèce, küçümseyici bir tavır içinde, ancak iştahına kavuştu, şimdi de ne bulursa yiyor. Geline nokta bu. Hem sonra, biliyor musunuz Ernest, biz Tuvache'lar... psikiyatrilari sevmeyiz pek...

— Evet ama gene de, yani... Biraz alkollü içkiniz var mı acaba?

— Alkollü içki? Yok, bizde, diyor Mishima özür dileyerek. Ama bence maskeler böyle bir etki yapabilir... çok duyarlı ya da hassas insanlar... denemeli! derken giriş kapısında zil işlevi gören ve üstünde küçük demir çubuklar bulunan iskelet şingirdiyor.

Tombul, kıvrıkcak saçlı bir kadın giriyor içeri.

— Aaa, Madam Phuket-Pinson! diyor Lucrèce şarkı söyler gibi ve ona doğru gidiyor. Kasap dükkânuna olan küçük borcumuz için mi geldiniz?

— Yok canım, ilgisi yok. Benim bir şeyim...

— Haa öyle mi? Nedir sorun?

— Hasta düşeli beri kocamın Vatel'de çalışan kadın garsonla düşüp kalktığını öğrendim. Yaşamıma son vermek istiyorum. Zaten sağlık sorunlarım da yeteri kadar sıkıntı verdi.

— Evet, evet... kalp sorunları, sanıyorum..., diye fısıldıyor Mösyo Tuvache ikiyüzlü bir tavır içinde. Madam Phuket-Pinson, gözlerinizi kapatın ama gerçekten sınıksız kapatın, bir deney yapacağım...

Tombul, uysal ve mezbahadaki bir hayvan kadar kaderine boyun eğmiş kasap kadın danayı andıran uzun kir-

pikli gözlerini kapatıyor. Mishima ürkütücü maskenin ip-
lerini ensesine bağlıyor, sonra bir ayna veriyor bu ölü hay-
van eti tüccarının eline:

— Açın gözlerinizi şimdi.

Madam Phuket-Pinson gözlerini açıyor ve aynadaki
yeni yüzünü görüyor:

— Aaa!...

Vincent'in bulduğu ve mutfağın çöp tenekesinde sıyı-
rıp, temizlediği bir kümes hayvanı iskeleti, alın ve çeneye
denk gelen yerleri eskimiş bir çuval bezi parçası, piliç ga-
gasını andıran bir burun. Yeşil ve pembe plastikten bağ-
salyangozu biçiminde iki göz, yüzyıllardan beri parkların
havuzlarının çevresinde satılan cinsten. Dönüp duruyor-
lar ve müzik yapıyorlar. Kırılmış bir but kemiğinin parça-
larından oluşan, tahribata uğramış dudaklar arasında
yarup sönen -Noel çamı ışıklı süslemeleri- iki diş tacı! Vin-
cent'in geceleri huzurlu olmasa gerek! Bu kâbus görüntü-
leri kalp hastası, boynuzlu tombul kadını dehşete
düşürüyor ve kadın aynı zamanda yer yer yalancı örüm-
cek ağlarının ve başka bazı zehirli hayvanların serpiştiril-
miş olduğu kirpi gibi saçlarında rengârenk bir yün yığını
görüyor aynı zamanda. Çok ince bir sistem sayesinde göz-
lerden duman çıkıyor ve bu duman döne döne yükseli-
yor.

— Aaah!...

Kasap kadın dimdik yere düşüyor. Mishima yanında
diz çöküyor ve eğiliyor ona doğru:

— Madam Phuket-Pinson? Madam Phuket-Pinson!

Mishima doğrulup durumu tespit ediyor:

— Tamam, sonuç olumlu.

20

Marilyn terliyor ve bu terlemenin bulaşıcı olduğunu söylüyor, en azından onun iddiası bu. Müşterilerin ellerini sıkıyor.

— Ölüm sizi selamlıyor, mösyö.

Hastalıklı görünümlü, cılız, umutsuz bir genç var dükkânda, karşısındaki tek müşteri ve şaşıyor —“Hepsi bu kadar mı? Bunun yeterli olacağına inanıyor musunuz?”— bu arada Marilyn Tuvache sağ elinin parmaklarını polar bir eldivene sokuyor, avcu terlesin diye:

— Tabii, tabii, diye karşılık veriyor son derece kendinden emin bir tavırla. Öldürücü terim gözeneklerinize nüfuz edecek ve kısa süre içinde...

Karşısındaki soruyor:

— Ölüm bana küçük bir öpücük de veremez mi aynı zamanda?

— Küçük bir öpücük olabilir tabii ki.

Ona doğru eğiliyor, sonra bir yanağına şehvetli bir ruj izi bırakıyor. Müşteri düş kırıklığını yansıtıyor.

— Hayır, yani ben demek istemişim ki şuraya, ağızma, dil ve salya, daha önce yaptığınız gibi... Daha kesin olması için.

— Ha yok, bitti o iş! diyor ve tahtında yükseliyor lame giysileri içindeki kumral, yumuşacık kız, ben şimdi mezarlık bekçisiyle nişanlıyım, diye bir itirafta bulunuyor kızarak ve aşırı makyajlı gözlerindeki uzun yapay kirpiklerini kırıştırarak.

Oteki yaşasa da kesinlikle "Şanssız bir yaşam" süreceğini düşünerek ödeme yapmak için kasaya gidiyor.

— Borcum ne kadar?

— On iki avro-yen.

— On iki?! İyi para kazanan insanlar var yani... Bir el sıkma ve arkasından on iki avro-yen kazanıyorsunuz.

— Evet ama sonra da ölüyorsunuz, diyor Mösyö Tu-vache.

— Umarım öyle olur! Bu fiyata...

Ve büyük bir düş kırıklığına uğrayan müşteri kapıda şingirdayan küçük demir çubuklu iskeletin altından geçerek gidiyor. Dükkânda sıkılan baba kafasını sallıyor. Saat tam on yedi! Guguklu duvar saatinde ihlamur ağacından, infaz edilmiş ve yıkılmış, kadranın üstünde iki kanat arasında sıkışmış kalmış ölüm simgesi adam küflenmiş bir elmanın içindeki turpanını sallayarak hıçkırıyor: "Kuk!"

Mishima kafasını kaldırıyor ve bir yorum getiriyor:

— Gölünç... Her halükarda hiçbir şey yolunda gitmiyor burada.

Radyo açılıyor: "Yerel yönetim intihar komandoları tarafından gerçekleştirilecek terörist saldırılardan söz...", kapatıyor radyoyu: "Artık canımı sıkmaya başladı bu radyo."

— Ama sevgilim bu radyonun programlanmasını isteyen sensin, haber saatlerinde otomatik olarak açılacak ve şarkılar ve varyete yayınları başladığında kendiliğinden kapanacak, dedin. Diyordun ki müşteriler için...

Bunalan ve kasada oturan Lucrèce dudaklarını ısıyor, endişe ve kaygı içinde ellerini eğip büküyor çünkü olup bitenleri öğrenmek için haberlerin devamını dinlemek istiyor.

Kafasının yarısı kel olmasına rağmen bir Roma imparatoru kadar yakışıklı olan kocası dükkânın arka tarafındaki Marilyn'i inceliyor; polar eldivenli Marilyn taze ürün bölümünde bir kadın dergisini karıştırıyor ilgisiz bir tavırla.

— Dürüst ve namuslu davranmıyoruz. Atalarım utanç içindedir ve mezarlarında rahat değildir. Üstüne üstlük bir de komik karnaval maskeleri satılıyor... Bu dükkânın bir havası vardı ama artık git gide şaka malzemeleri satılan bir dükkân halini alıyor.

— Hayır, ne ilgisi var, insanların korkudan ölmeleri için...

— Yeter Lucrèce! Kimi öldürüyorlar? Hastaneden çıkan kalp hastası bir kadın, heyecanlı, duygusal bir mezarlık bekçisini korkutuyorlar, bunun dışında... İkimiz de biliyoruz ki insanlar bizden yaş günlerinde herkesi eğlendirmek amacına yönelik şeyler alıyorlar, bu amaçla alışveriş yapıyorlar.

— Mumları üflerken gülmekten ölüyorlar belki...

— Tabii canım, senin her zaman haklı olman gerekiyor! Ayrıca seni görmediğimi sanma, ben sırtımı döner dönmez pencere kenarında, ışığın altında şekerleri ayıklıyorum... Bu kavanozun içinde tek bir zehirli şeker olmadıktan eminim. Ben mahzene indiğimde çocuklara avuç

avuç şeker dağıttığını biliyorum, elinde bir mendille göz-
yaşlarını silerek. Onlara söylediklerini de duyuyorum:
"Gececek, gececek. Uslu uslu evinize gidin, anneleriniz ba-
balarınız endişelenmişlerdir..." Yok canım, kimsenin
umurunda değil, sen de çomak sokuyorsun bu işe, Lucrè-
ce'ciğim... Her şeyin ne zamandan beri rayından çıkmış
olduğunu da biliyorum! Niçin delik bir prezervatif kul-
landık peki?! Ne var orada, önünde, kasada, üstünde se-
lobant var...

— Alan'ın gönderdiği bir kartpostal, bu sabah aldık...
diye karşılık veriyor anne heyecanla.

— Göstersene. Nasıl bir resim seçmiş? Bir bomba ho-
logramı, iyi... Ama, bir gülümseme resmi de çizmesi ge-
rekirdi üstüne tabii ki!!!

— Öyle mi?

— Fark etmedin mi Lucrèce? Önceden fark ediyor-
dun..., diye devam ediyor Mishima elinde kartpostalla ve
mahzene iniyor, bir çimento torbasına yaklaşıyor, bo-
gulma ya da pencereden atlamalarda kullanılmak üzere
bağtaşları hazırlamak için. Ah! bu çocuk, umarım eğitip
gönderirler bize... ya da şehit olup gidecek.

Kendi kendini yiyip bitiren Lucrèce uzaklara bakarken
tırnaklarını yiyor...

21

Mishima mahzenin üstündeki küçük döşeme kapısını kapatıyor, cılız ışık veren bir lambayı yakıyor, sonra ruhunun gömüldüğü kıvrıla kıvrıla inen bir merdivenden iniyor. Alan'ın hologram kartpostalını elinde tutuyor ve duvara dayanıyor, kış mevsiminin öğle sonrasında hava deliğinin sağladığı aydınlıkta okuyor üstündeki yazıyı:

Anneciğim, babacığım, sizi seviyorum...

Işık Mishima'nın kalbinden geçiyor. Dükkânın içinde ya da üst katta entrikalar düzenleyen küçük oğlunun yazdıklarını mahzenin bir köşesinde tek başına okuduğunda yigیتlik taslayamıyordu pek:

Beni için üzölmeyin. Kesinlikle her şey iyi olacak....

Ah o ezeli ve ebedi iyimser, o kızıl şeytan! Günler ksalıyor, geceler uzuyor. Gökyüzü yavaş yavaş bir kutu gibi kapanıyor. Hastaların acılarının ağırlarının azma zamanı, karanlık gece boğazlarına yapışıyor. Ölülerin bu-

hüdüğü yerin altına benzeyen, kendini hüznünün derinliklerindeki bir mabette sanan Mishima bir yakınma sesi çıkarıyor. Tuhaf bir ses çıkıyor içinden farkında olmadan:

— Alan...

Düpten biraz fazla, mırıldanmadan daha az bir şey. Bağış kumu parmaklarının arasından kaçıyor. Yükselen bir soğuk su gibi, etkisi sürekli artan bir utanç duygusu gibi. Bir haftadan beri, her gece korkunç kabuslar içinde bir yürücü gibi deltilenip duruyor. Yatağında bir sağa bir sola, sürekli bir uykusuzluk. Uyurken bile haykıyor:

— Alan!

Mahzenin parmaklıkları açıklığından sesler geliyor, kal-dırında yürüyenlerin topuk seslerini duyuyor. Tekdüze bir vuruş, bir yerlerde bir tabut çakılıyor sanki. Alacakaranlık. Çakallar mavileşiyor. Dünyadaki herhangi biri için her zaman biraz akşam, biri için her zaman omuzlarda bir ürpermenin hissedildiği vakit. "Artık dayanamıyorum. Olup bitenlere dayanamıyorum artık, diyor sülfürik asit yağmuru." Bütün dengeyi sırtı sağladığında Mishima çelik bir telin üstünde özgür olduğunu sanıyordu. Alan'ın eksikliğini hissediyor. Hiçbir şey dengeyi sağlayamıyor. Dışarıda tramvay sesi -bir parmağı elektrikli tellerde- ve mahzenin dibinde her şey cesaret edemeyen intiharı andırıyor. İnce kum, belli belirsiz yıldız. Mishima önünde, yasası da ağırlığı da olmayan bu kumtaşı gibi hissediyor kendini. Alan'ın bıraktığı bir giysi bir iskemlede uyuyor. Alıyor onu, kafasına geçiriyor, bir gözyaşı deposu olan yü-reğini beşaltıyor içine.

Hiçkimsi değil midir?... Dükkânda, kasanın yanarında duran Lucrece döşeme kapağını kaldırıyor ve karanlığa doğru sesleniyor:

— Mishima iyi misin? Mishima!

22

— Pek müşteri yok bu sabah...

— Evet, ölü bir sabah.

— Mahalli takımın dünkü galibiyeti nedeniyle belki.

— Belki...

Genç bir serseri giriyor İntihar Dükkanı'na. Kirli ve bol bir pardösü var sırtında, sımsıkı sarınmış, pardösünün altında paramparça olmuş bir yün kazak. Her tarafı leke dolu bir pantolon. Ayaklarında delik deşik çöp torbaları, boğuk bir sesle öksürerek soruyor:

— İntihar etmek istiyordum ama bunun için imkânlarınmın müsait olup olmadığını bilmiyorum. Ucuz bir şeyiniz var mı?

Üstünde petrol mavisi bir gömlek ve kolsuz "V" yakalı pas rengi bir kazak bulunan Mishima cevap veriyor:

— Parası olmayanlar torbalarımızla boğuyorlar kendilerini. Çok sağlamdır bunlar. İşte böyle, bu da boynunuzun çevresine sıkıca tutturmanız için yapıştırıcı şerit.

— Borcum ne kadar?

— Yok canım, ne borcu... diyerek gülümsüyor Mösyö Tuvache.

Çürük dişli serseri gencin kafasında Çin işi, kırmızı, yün bir başlık var, toz toprak içindeki saçları dökülüyor kenarlarından, pışmarlık ve üzüntü içinde konuşuyor:

— Çevremde sizin gibi cömert insanların sayısı biraz daha fazla olsaydı ya da annem babam sizin gibi ilgili, koruyucu insanlar oysaydı bu durumda olmazdım...

Bu lafları duyan Mishima üzülüyor:

— İyi misiniz!

Ama evsiz barksız, serseri genç kendisine verilen torbayı göstererek müteşekkîr olduğunu belirtiyor ısrarla:

— Size teşekkür etmek amacıyla karşıdaki bankta geçireceğim torbayı kafama. Gelip geçenler kafama bakıp dükkanın adını okuyacaklar ve biraz reklamınızı yapmış olacağım böylece. Göğsünde ve sırtında sizin reklam panolarınızı taşıyan biri gibi olacağım.

— Tamam..., diyor yorulan Mishima ve kapıyı açıyor gence, dışarıdan gelen soğuktan etkileniyor. Çabuk çıkın, ısınyor soğuk!

Kapı tekrar kapanınca, ateşli ve heyecanlı Mösyö Tuvache kollarını kavuşturuyor ve ısınmak için ellerini gömleğine sürüyor, omuzlarından dirseklerine kadar. Kasanın yanında, pencerenin önünde duran sürpriz poşetlerini biraz kenara alıyor, camın üstündeki buğuyu siliyor avcuyla.

Dışarı bakıyor, serseri genç karşıdaki kaldırıma geçiyor ve bir banka oturuyor. Torbayı kafasına geçiriyor, torbanın ağzını boynunda sıkıyor, yapıştırıcı şeridi doluyor boyun hizasında. Bir boyunda bir buket çiçek sanki. Biraz sonra buket titriyor. Sımsıla kapalı torba şişiyor, sıkışıyor, şişiyor. Dükkanın adı bir balonun üstünde şaklıyor adeta. *İntihar Dükkanı*. Ayakları çapraz durumda, elleri ağır pardösünün cebinde ve başı arkaya kaykılmış, boğuluyor, bir

na doğru eğiliyor bedeni. Şimdi torbanın öbür tarafındaki yazı okunuyor: *Hayatta başarılı olamadınız mı? Bize bin, ölümünüzü başaracaksınız! Ve kaldırıma yuvarlatıyor genç adam.*

Lucrèce raylar üstünde kayar gibi kocasının omzuna eğru yaklaşıyor, o da bakıyor. Kuş gibi boynunun üstündeki başının görünümüyle son derece saygın, soyluluk her tarafından. Kırmızı ipek, işlemeli yakalı, azıcık k bir gömlek var üstünde, alına dökülen kestane rengi çemri saçlarına ayrı bir güzellik katıyor. Nefes gibi bir y. Uzunca, hafif büzüşmüş ağzı geriliyor ve koyu renk zlerini iyi göremiyormuş ya da uzaklara, çok uzaklara kıyormuş gibi kısıyor.

— Orada hiç değilse üşümüyordur.

— Kim?...

Mishima sürpriz poşetlerini yerine koyuyor ve arkasını nüyor. Dükkânın tavanından gelen birtakım sesler duyuyor, gülmelerle kesilen hıçkırıklar, küfürler, çığlıklar.

— Vincent erken başlamış, diyor baba. Marilyn inmedi hâlâ?...

— Ernest'le birlikte yatakta yuvarlanıyor, diye karşılık riyor karısı.

"Aaah! Vu! Vua" Vincent, odasında, sırtında patlayıcı adde figürleriyle süslediği entarisi var, başı ağrıyor. lan!" Başı çatlayacak gibi ve kemik kalıntıları her yana çıkacak sanki. Beynindeki uzun ve kalın sargıyı öylesine uşturmuş ki sakallı yüzü infilak etmiş bir fakire benziyor. ncent -bunalımdaki kanlı kırmızı sanatçı yüzlü insanı ra- delik deşik ayçiçeği gibi gözlerini döndürüyor ve ruş buruş olmuş bütün yüz çizgileri içlerinden kıvılcım- r fişkırان, sönmüşken birdenbire alev alan kömür ya da lun parçalarını andırıyor. Biraz şişmanlamış olsa da her man derisi yüzülmüş ve sınırları çıkmış biri gibi, parça-

lanmış bir yaşamdan şiddetle fıskırmış bir parça. Aşırı ısınmış, kızmış bir tuğlaya benzeyen bir yüz, halüsinasyonlardan yakınan bir deli. Sarhoş fırçasıyla her yanı çizilmiş ve sıkıştırılmış deli bir maskenin önünde bir dalga boydan boya üstünden geçiyor. Karmakarışık kılık değiştirme araç gereçlerinin içinde boyalarının parıltıları ve titremeleri tüpten fıskırdığında yakalanan renk gibi akıyorlar ve haykırıyorlar: "Alan!" Kardeşinin gönderdiği, çalışma masasındaki lambaya asılı hologram bir kartpostalın üstünde şu yazı okunuyor: "Sen sitenin sanatçısısın."

Bölmenin öbür tarafında, sağ taraftaki odada, Ernest Marilyn'in üstünde aşk dansı yapıyor. Üstüne eğilmiş, bir mezarı okşuyor adeta. Ve sevgilisinin ağzının suyu dişlerinin kenarlarına geldiğinde içiyor onu ve şöyle diyor: "Sen bir hançer gibi saplandın benim yüreğime." Pembe dumanlarla gizlenmiş okşamalarının güzelliği. Ve dudaklarını oynatan Marilyn Tuvache. Bir köşede çiçekler soluyor. Havada sesler ve kokular dönüp duruyorlar; melankolik vals ve acı veren baş dönmesi. Marilyn'in memelerinden kalkanlar gibi kıvrılcımlar saçılıyor. Mezarlık bekçisi kaldırımlarda sendeler gibi sendeliyor sözcüklerin üstünde: "se-se-ni-se-ni-se-viyorum!" Sarılıyor ona ve ruhunu sallıyor. Kızın otuz iki dişinin ebedi gülümsemesi bilinmeyen yerlere sürüklüyor onu. Açık denizlere giden güzel bir tekne gibi etkiliyor onu. Dirsekleri yastıklarda, memelerini havalandırdığı korsajsız denizkızı bir şenlik havası veriyor ona. Ateşli bir aşk ayı zamanda, kafasını kaldırıyor ve devriliyor. Duvara bir kartpostal yapıştırılmış: "En güzel sensin."

Lucrèce, Marilyn, Mishima, Vincent... Hepsi Alan'ın eksikliğini hissediyorlar, yaşamın anlamının eksikliğini hissettikleri gibi.

— Kuku!

Şaşırın baba kafasını dükkândaki duvar saatine doğru kaldırıyor – “Aaa, çalışmaya mı başladı bu?” – sonra gözlerini yere eğiyor:

— Aaa, sen misin!... Ne yapıyorsun orada?

Anne zehir dolabının önünde bedeni bükülmüş yaşlı bir kadın için bir şişeyi paketliyor. Eskiden kadın olan bu darmadağınık ucube yakınıyor: “Sonuçta uzun sürüyor bu yaşlanma işi.” Küçülmüş ve bir çocuk gibi olmuş bu yaşlı kadın, elinde torbayla ağır ağır yeni bir beşiğe doğru giden kırılgan bir yaratık. Gözyaşları dere olabilirdi. Lucrèce dönüyor:

— Alan!

Bohçası omzunda, saçları rüzgârda dalgalanan küçük oğlu kasanın yanında duruyor ve birdenbire dükkânın içine bir yaz ışığı doluyor sanki. Anne ona doğru koşuyor:

— Yavrum, hayattasın!

Giysisinin çarpıcı renkleri bir çiçek balesi imajı yansıtıyorlar ve camda umut parlıyor. Marilyn, taze ürün bölümünde bir müşterinin elini alelacele sıkıyor ve kurtuluyor ondan.

— Hop! Ölüm sizi de selamlıyor!

Sonra bol eteğini şişirerek kardeşine doğru koşuyor. Kalbi küt küt atıyor:

— Alan!!

Sarıyor kardeşine, yanaklarını okşuyor, ellerini sıkıyor, çıplak parmaklarını tişörtünün içine sokuyor, cildine dokunuyor. Marilyn'in müşterisi şaşırıyor:

— Küçük kardeşinizi de mi öldürüyorsunuz?

— Yok carım!

Kederli müşteri on iki avro-yen ödüyor, anlamıyor. Alan'a değerek geçiyor yanından, kollarından ve omuzlarından bir aydınlık gibi fışkıran sağlıklı gözlerini kamaştırıyor. Dağılıp gitmiş ninenin peşinden çıkıyor. Anne haykırıyor:

— Vincent! Vincent! Gel bak! Alan döndü!

Vincent elinde çikolata kutusu ve ağzının içinde çikolatayla merdivenlerin üstünde, bu eski dinsel yapının (kilise, tapınak, cami? ...) kulesinin sarmal merdivenine bakan küçük kapının yanında görünüyor. Kapının altından esen rüzgâr stom bombası süslemeleriyle dolu entarisini havaya kaldırıyor. Alan merdiveni tırmanıyor ve ağabeyine sarılıyor:

— Söyle bakalım, yanakların şişti mi, sitenin sanatçısı!

Vincent - sarıktı Van Gogh- kardeşinin, üstünde ilgisini çeken bir resim bulunan tişörtünü inceliyor. Resimde bir akvaryum var, akvaryumun dibinde bir mektup ve mektupta *Goodbye* yazısı okunuyor. Akvaryumun üstün-

deki bir balonun ipine bağı kırmızı bir balık uçuyor. Suyun içinde kalmış başka bir balık kabarcıklar çıkartıyor ve bağırtıyor ona doğru: *No, Brian! Don't do it!*

Vincent gülmüyor.

— Nedir bu?

— Mizah.

— Aaa!

Merdivenlerden inen Mishima kafasını arkaya atıyor ve Alan'a soruyor.

— Niçin erken döndün?

— Gonderıldüm.

Açık yürekliliğiyle herkesi şaşırtan, gökteki hava ve denizdeki su gibi rahat olan çocuk her tarafını adeta gülüşlerinden oluşan bir halıyla kapladığı merdivenden iniyor.

— Men orada çok eğleniyordum ama öğretmenler sinirleniyordu. Ama men benim gibi insanı bombalar olan öteki öğrencileri gevşetmeyi, yumuşatmayı becerdim. Geceleri beyaz bezlere sarılarak ve göz yerlerinde delikler bulunan kukuletalarla dolaşırken hikâyeler anlatıyordum men ve karınlarına yapıştırdıkları plastik ekmeklerin üstüne yatarak katıla katıla gülüyorlardı. Nice kumsallarında işerlerken men kumlardan güller topluyordum ve onlara bunların kumlara karışmış ve rüzgârın şekli verdiği dişi deve sidiği olduğunu söylediğimde hayah harikulade buldular. Şarkılar söyleyerek döndüler: *Küt! Kalbim küt küt atıyor!*... İntihar komandoları staj sorumlusu mahvolmuştu. Onun teknik açıklamalarını hiç anlamıyormuş numarası yapıyordum. Saşını sakalını yoluyordu. Bir sabah o kadar çok sinirlendi ki beline patlayıcılar bağladı, düğmeyi eline aldı ve şöyle dedi bana: "İyi bak çünkü sadece bir kez yapacağım bu gösteriyi!" Ve patlattı belindeki patlayıcıları. Beni de gönderdiler.

Mishima önce hiçbir şey söylemeden kafasını iki yana sallıyor. Rolünün sözcüklerini bulamayan bir aktör gibi. Sonra yanlamasına gidip geliyor: "Ne yapacağız seni peki?"

— Tatilin geri kalan bölümünde demek istiyorsun değil mi? Zehir hazırlarken yardım edecek bana! diyor Lucrèce coşku ve heyecan içinde.

— Ve birlikte maskeler yapacağız, diyor Vincent merdivenlerin üstünden.

Twilight Tu

24

— Uf! Uf! Ah! Ne tuhaf ama, uf! Karnum ağrıyor ay ay ay! Amanın nefes alamıyorum!...

Ufak tefek, zayıf, bıyıklı ve şapkalı, gri bir elbise giymiş bir adam üzüntülü bir halde girmişti içeri. Lucrèce de ona Vincent ve Alan tarafından yapılmış bir maske göstermişti.

— Uf! Uf! Ne tuhaf ama! Uf!... Ah bu aptal baş, aman!...

Sırtını kamburlaştırmış vaziyette, kollarını, ayırdığı bacaklarına koymuş, parmakları dizlerinin arasında bir iskemlede kasvetli ve sıkıntılı bir ruh haliyle oturan Mishima başını yavaşça günün ve sabahın bu ilk müşterisine doğru çeviriyor. Kocasına sırtını dönmüş durumdadaki karısı Lucrèce'in gösterdiği maskeyi görünce kahkahalarla gülen adamı tam karşıdan görüyor. Ve müşteri gülerken bir elini ağzına götürüyor.

— Ah! Nasıl yapmışlar bunu böyle?

— Çocuklar yapı gece. Berbat değil mi?

— Ne aptal kafa bu böyle. Şu gözlere, şu buruna bak! Burnuna bakın... Böyle bir şey olamaz!

Müşteri karşısında ve göğsünün hizasındaki Madam Tuvache'ın gösterdiği maske karşısında gülmekten kırılıyor, kasıklarını tutuyor! Adam boğulur gibi oluyor, soluğu tıkanıyor, öksürüyor, geçiriyor:

— Yok canım, olacak şey değil, böyle bir başla yaşanır mı! Tek bir dost bulamaz insan! Aman! Ya kadın! Böyle bir erkeği isteyebilecek tek bir kadın bulunur mu sizce? Köpek, fare bile istemez!

Gülmekten gözlerinden yaş geliyor müşterinin, soluk almaya çalışıyor:

— Gösterenize bir kere daha. Aman Allahım, bakamıyorum!

— O zaman başka tarafa bakın, diyor Madam Tuvache.

— Hayır, kararımı verdim ben. Ne berbat, ne pislik bir görünüştü var. Aptal bu çocuk herhalde! Karşısında böyle bir maske gören bir karmaz halk bile akvaryumdan uçup gitmek ister yahu!

Müşteri gülmekten altına işiyor. Pantolonuna işiyor!

— Ah, örür dilerim! Çok utanıyorum. Bana sizde gülmüş maskeler bulunduğunu söylemişlerdi ama bu, böyle... Yok canım, olacak şey değil!

— Başkaları da var, görmek ister misiniz? diye soruyor Lucrèce.

— Yok, yok, bundan daha kötü bir şey gösteremezsiniz bana. Aptal! Cebersin bu aptal pislik! Hiç kimse üzülmez böyle bir aptal için!

O ana kadar bakışları bularuk ve çökmüş bir halde kalakalan Mishima maskenin önünde gülmekten katılan bu çok özel müşteriye dikeyor gözlerini:

— Kalbim! Ah! Ama ne korkunç bir görünüşü var. Uff...

Adam kıpkırmızı kesiliyor, donup kalıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve parmaklarını açıyor ve yere kapaklanırken maskeye sövüp sayıyor:

— Rezil!!!

Mishima kalkıyor yerinden, bir hesap yapıyor kafasında:

— İki tane... Başka ne yaptı bunlar?

Lucrèce dönüyor ve hiçbir belirgin özelliği olmayan, beyaz, plastik bir maske gösteriyor ona, Alan ve Vivant bir ayna yapıştırmışlar maskenin burnuna.

— Bu maskenin aynasında kendinizi seyretmeyi öğrenin, matmazel. Biraz daha seyredin kendinizi ve evnûze götürün onu. Banyoya ya da başucu sehpanıza koyarsınız.

— Aman aman, eksik olsun! Yeteri kadar iğrenç şey gördüm hayatımda...

— Götürün, diyorum size, diye ıstar ediyor kasadaki Alan. Hadi benim hatırım için.

Ayna maskeyi genç kadının önünde kaldırıyor, kadın hemen kafasını çeviriyor:

— Alamam.

— Niçin ama?

— Çok çirkinim ben.

— Nasıl? Ne anlütürsünüz siz? Siz de herkes gibi bir insansınız: Herkesinki gibi iki kulak, iki göz, bir burun... Fark nerede?

— Görüyorsun yavrum. Burnum yamuk ve uzun. Gözlerim birbirine çok yakın ve yanaklarım çok şiş ve sivilceli.

— Hadi canım, siz de! Gösterin bakayım...

Alan kasanın altındaki çekmeceyi açıyor ve çıkardığı bir mezurayı açıyor. Metalik ucunu kadın müşterinin gözlerinin arasına yerleştiriyor ve burnunun ucuna kadar indiriyor: "İyi, yedi santimetre. Ne kadar olması lazım, beş mi? Gözlerin arasını ölçelim bakalım. Daha mı fazla olması lazım aradaki mesafenin? Bir santimetre, o kadar. Nanaklar... fazlalık ne kadar? Sallamayın ki men kulağın arkasına doğru düzgün yerleştireyim şunu. Men diyorum ki dört santimlik bir fazlalık var.

— Her birinde.

— Evet, öyle diyelim, isterseniz. Ama evrenin boyutlarıyla karşılaştırıldığında çok az milimetre söz konusudur. İntihar mı etmesi gerekir insanın bu yüzden! Men sizi içeri girerken gördüm, vantuzlu sekiz duyargalı, on iki metrelik antenlerinin ucunda yuvarlak gözleri olan bir uzaylı girmedi içeri! Ah, gülümsüyordunuz... Gülmek çok yakışıyor size. Bakın şöyle, çok yakışıyor size, dedi beyaz plastik maskeyi kadın müşterinin önünde kaldırırken, kadın hemen surat astı.

— Dişlerim iğrenç.

— Hayır, kesinlikle iğrenç değil. Eğik dişler, işlerine tel takılmamış bir küçük kız havası veriyor bunlar size. Zok etkili. Gülümseyin.

— Çok nazıksın.

— Gerçekten çok sempatik..., diye tok bir ses duyuluyor, bu mırıltı genç kadının arkasından ve oldukça uzaktan geliyor..., yani öyle berbat, acayip değil ki dişleri.

— Şeyt...

Mishima ve Lucrece, tıraş bıçakları raflarının önünde, ayakta, kollarını kavuşturmuş halde yan yana duruyorlar, hiç konuşmuyorlar, sadece sırtını ve koca kucunu, kazık gibi bacaklarını görebildikleri kadın müşteriye bir maske sokuşturmayla çalışan çocuklarını izliyorlar. Çirkin yüzü-

nün sevimsiz çizgilerini Alar'ın verdiği beyaz maskenin aynasındaki yansımalarından görüyorlar.

— Gülümseyin. Sizin böyle düşünmeniz çok normal. Men ne insanlar gördüm burada, barlarda, restoranlarda, kafelerde aynalara bakamazlarmış sonra kendiliklerinden fotoğraflarının çekilmesini istemeye başlamışlar. Gülümseyin, bakın kendinize!

— Yüzüm sivilce dolu.

— Endişeler yüzünden... Kendinizi daha rahat hissettiğinizde, kaybolacak hepsi.

— İş arkadaşlarım aptal buluyorlar beni.

— Kendinize güvenmiyorsunuz da ondan. Böyle olunca kendinizi beceriksiz hissediyorsunuz ve anlamsız, yersiz şeyler söylüyorsunuz. Ama bu maskenin aynasına alışırsanız ve onu severseniz... Bakın, karşınızdaki insana bakın. Utanmayın ondan. Sokakta rastlasaydınız öldürmek mi isterdiniz onu? Ne yaptı size de bu kadar nefret ediyorsunuz ondan? Suçu ne? Niçin sevmeyecekmışsınız onu? Önce siz dostluk gösterin bu kadına, ondan sonra başkaları da dost olacaktır onunla!

— İnek, yüz avro-yenlik bir maske için mi bütün bunlar!... Satıcı yeteneğine sahip, kabul etmek zorundayım bunu, ağzında tükrük kalmadı konuşmaktan, diyor Misha.

Şaşırان genç kadın sağına soluna bakıyor.

— Yanılmuyorum değil mi? ... İntihar Dükkânı'ndayım değil mi?

— Yok canım, siz unutun hiçbir işe yaramayan bu kelimeleri.

— Niçin böyle konuşuyor? diyor baba ve kaşlarını çatıyor.

— Hayat neyse odur. Değeri neyse odur! Hayat da beceriksizlikler ve sakarlıklarıyla yapabileceğini yapar. Ha-

yattan da çok fazla şey istememek, beklememek gerekir. Dolayısıyla hayatı yok etmek gibi bir şey de istememek gerekir! Her şeyi iyi tarafından almak gerekir. İpi ve kulları at tabancayı bırakın. Şu andaki gibi bir bunalım ve panik durumunda hemen kaygan düğümüne sarılabilirsiniz, herhangi bir durumda. Tabureden düşersiniz, disinizi kırarsınız. Disiniz ağrııyor mu?

— Her yerim ağrıyor.

— Evet de dizinizi soruyorum ben!

— Hayır, uf.

— Ha şöyle! Böyle devam edin. Disiniz çalışsın ve yüzü maskedeki bu kadın yüzü olan kadın olun. Bunu benim için yapmasanız bile kendiniz için yapın. Adı ne?

Kadın müşteri gözlerini açarak aynaya doğru bakıyor.

— Noémie Ben Sala-Darjeeling.

— Güzel bir ad Noémie... Sevin Noémie'yi. Ne kadar sempatik olduğunu göreceksiniz. Evinize götürün maskesini. Siz ona gülümseyin, o da size gülümseyecek. Ona iyi bakın, sevgiye ihtiyacı var. Yıkayın, koku sürün, zık giydirin, iyi hissetsin. Onu kabullenmeye çalışın. Sizin dostunuz, sırdaşınız olacak ve birbirinizden ayrılmayacaksınız. Birlikte gülüp eğleneceksiniz!... Bütün bunların karşılığı sadece yüz avro-yen. Pahalı sayılmaz. Tamam, zarıyorum. Veriyürüm size. Çok iyi bakın ona. Hak ediyor bunu.

Yazar kasa büyük bir gürültüyle açılırken Mishima üzülüyor.

— İple tabancayı da verebilirdi aslında...

— Şu kavanozdan bir de şeker alın, diyor Alan gülümseyerek.

— Şey değil değil mi bunlar?... diye soruyor kadın.

— Yok canım! Haydi Allahımarladık, disisi bile ağrımayan kadın.

Lucrèce ellerini kafasının üstüne koyup, parmaklarını birbirine geçirdiğinde katlanan kolları göz kapakları, kafası da göz bebeği gibi olur. Kollarının kıvrımının içinde, kulaklarının her iki tarafında arkasındaki duvar gözün saydam tabakasının beyazı gibi parlar. Madam Tuvache bir kadın büstüne konmuş büyük bir göz gibi olur.

— Görüşmek üzere, mösyö.

Yanındaki Alan şaşırıyor.

— Anne şimdi artık müşterilere görüşmek üzere mi diyorsun?

— Hiçbir şey almadı ki. Görüşmek üzere diyorum çünkü gene gelecek. Buraya ne var ne yok diye bir kez girildiğinde günün birinde bir şey satın almak için gene gelir. Bir fikir edinmeleri, alışmaları gerekir. Asılmayla ilgilenenler buradan çıkarlarken boyunlarındaki atkılan gıt gide daha fazla sıkılaşmaya başlarlar. Evlerinde bir elle-

riyle boyunlarını sıkırlar, omurlarını, kıkırdaklarını, ten donlarını, kaslarını, damarlarını hissetmek için. Alışır. Gene gelecektir...

Elleri hâlâ saçlarının üstünde bitişmiş halde duran Lucrèce başını çeviriyor, sağa doğru eğiyor. Ve çocuğa emir veren sadece bu büyük gözdür sanki:

— Kepengi indir, ışıkları söndür. Eve çıkacağız, Alan.

Twilight

Mishima kapalı yatak odasında, pencerede duruyor. Bir elinde çekilmiş perdenin bir kıvrımı var, kanında boğulan güneşe ve kulelerin balkonunda büyük felsefe parçaları içinde dağılıp giden hayata bakıyor. Kaybolmakta olan gelecek müstehcen yarasını gösteriyor ve aşağıda insanlar ve düşleri dağılıyor.

Sararan, melankolik, gözlerinde yansıyan güneşin rengini almış olan tüccar Mösyö Tuvache kederli, çökmüş, dağılmış, pis, iğrenç, vıcık vıcık, bir yerinden çatlamış gibi hissediyor kendisini.

Lucrèce bile düş kırıklığına uğrattıyor onu. Her şey çöküyor, aşk ve güzellik, unutmaya küfesi atıyor bunları ve sonsuzluğa mal ediliyor. Sürekli sarhoş olmak isterdi ama pahalıya mal olan bir şey bu ve bedensel ve tensel arzular da başka bir hikâye ve uzun vadede yıpratıcı. Eğlendirici

olduğu söylenen jimnastik de tuhaf bir müzik. Ve düşüncelerinin bilmececi gürültü patırtıya dönüşüyor.

Mevsim yok artık, gök kuşağını kıldılar, kanı kaldırdılar. Unutulmuş Diner -hayali ülke- sitesinin kulelerinin arkasında ilk büyük kumullar görülüyor, bu kumların taneleri kimi zaman rüzgârla Bérégovoy bulvarına kadar, İntihar Dükkânı'nın kapısına kadar sürükleniyor. Yerde dönüp duran fantastik projektörler kapalı gökyüzünü ve yeşil ışıklı uzun kirlı konileri tanıyorlar. Oralarda dolayıp duran ve birdenbire hareketlenen kuşlar havasızlıktan ve kalp krizinden ölüyorlar. Kadınlar sabahleyin bu kuşların tüylerini topluyorlar, bu tüylerden egzotik şapkalar yapıyorlar ve daha sonra boşluğa bırakıyorlar kendilerini.

Ve şimdi birdenbire aydınlanan stadyumdan çılgınlık geliyor ve aptallaştıran kırbacla şık olan halkın çılgılığı. Bu saatte yığınla kötü düş uyuyan ilk insanları eğip büküyor. Ne yanki ki her şey uçurum -çylem, arzu, düş- ve perdeyi tutan Mishima'nın kolundaki tüyler korkudan diken diken oluyor, pencereden gelen havayı hissediyorlar. Odanın kapısı açılıyor ve Lucrèce soruyor: "Yemeğe geliyor musun Mishima?"

— Hayır, aç değilim...

Erkek olmak, uzun hikâye. Her şeyden vazgeçmek uzun hikâye.

— ...Yatacağım.

Mesele şu ki yarın gene yaşamak gerekecek.

Mösyö Tuvache ertesi sabah kalkacak gücü bulamıyor kendinde. Karısı rahatlatıyor onu:

— Kalkma sen. Ben çocuklarla idare ederim. Görüştüğüm hekim şiddetli bir depresyon içinde olduğunu ve dinlenmen gerektiğini söylüyor. Alan'ın okuluyla da görüştüm. Birkaç gün gitmeyecek. Önemli değil. Biliyorsun birçok fikir var kafasında keratanın.

— Ne fikri?

Mishima yataktan çıkmak için hamle yapıyor:

— Bağtaşlarına şekil verecek, ip örecektir, tıraş bıçaklarını bileyecek...

Mishima'nın başı dönüyor ve karısı buyuruyor:

— Yatar mısın lütfen! İşle ilgilenme artık. Sen olmadan da çeviririz dükkânı biz.

Ve gidiyor kadın, kocasının çağırma ihtimalini düşünerek kapıyı açık bırakıyor. Mösyö Tuvache aşağıdan, dükkândan gelen sesleri duyuyor, sabah sabah sefahat ha-

yallerinin dürtüklenmesi. Lucrèce ve Marilyn merdiveni çıkıyorlar.

— Haydi yavrum sepeti al, üç but, portakal ve muz getir... şekeri de unutma! Geçen günkü gibi hazırlayacağım gene ama bu sefer Alan'ın tavsiyelerine de uyacağım. İntihar etmiş kuzu butu bulamasan da önemli değil. Lezzeti değiştirmez. Ernest yardım et de şuraları toparlayalım! Vincent hazır mı?

Mishima tuhaf bir koku duyuyor:

— Ne yapıyorsunuz?

Karısı elinde bir tabakla odaya geliyor ve cevap veriyor:

— Krep...

— Krep... yas için mi?

— Yok canım, yemek için tabii. Bak, Vincent tavada delikli kepçeyle kuru kafa şekilleri yapıyor, gözleri, burun deliklerini ve dişler arasında açıklığı ayarlıyor! Anlıyor musun, sonra korsan bayraklarının üstünde kesişen kaval kemikleri gibi biçimlendiriyor hamuru.

— İçlerine siyanür karıştırarak veriyorsunuz bunları değil mi?

— Of of of! Dinlen sen, diyor Lucrèce odadan çıkarken.

Herkes ortalıkta, koridorda gidip geliyor, insanların dönüp durduğu bir balo sahnesi adeta. Yemek saatinde buyuran sesler: "İki parça but Lucrèce! Üç krep - Vincent! Marilyn gidip şuradaki beyin elini sıkar mısın lütfen? Krepler: ikisi çikolatalı, biri şekerli."

— Lucrèce!

— Gene ne var?

Madam Tuvache ellerini önüğünde kurulayarak odaya giriyor. Korkunç gergin bir durumda olan kocası soruyor:

— Neler oluyor? Restoran mı burası?

— Yok canım, aptal mısın sen, müzik de olacak!

— Müzik mi?! Nasıl bir müzik bu?

— Alan'ın eski enstrüman çalan arkadaşları var, gitar mı ne diyorlar bunlara... Sonra biliyorsun bu çocuk muhteşem. Kurbanlara hayat veriyor.

— Hangi kurbanlar?

— Müşteriler.

— Müşterilerimize kurban mı diyorsun sen? Ama Lucrèce...

— Yeter lütfen, tartışacak zamanım yok.

Tekrar çıkıyor Lucrèce. Melankolik vals ve baş dönmesi, Mishima'nın bakışları buğulu sanki. Yatağında oturuyor, üstünde karın boşluğu hizasında bir kızıl haç bulunan bir kimono var sırtında, doğu insanlarına özgü hülyalı bakışlar... Ve gözlerde yüzen sisli bir zekâ içinde yuvarlanan bir kaos.

Alan odanın önünden geçerken duruyor.

— İyi misin baba?

Bu çocuğun gözleri insani bunalımların mahrem üf-rükçüsü sanki. Olağanüstü sırları gizli hazineler. Oyunları, hileleri, taşkın neşesi Unutulmuş Dinler sitesinin sessiz ve karanlık göğünü güldürüyor.

Mishima'nın boğazından bir şey çıkıyor, yanlış söylenen bir şarkı gibi. Çocuk gidiyor.

Mösyö Tuvache kalkmak istiyor ama takıldığı ağır içinde debelenip duran bir balık gibi çarşafa dolaşıyor. Kalkamıyor, kollarını yorganın üstüne bırakıyor.

Değişikliği hissediyor ve bu durumu Alan'ın sırtına yığıyor. Biliyor ki artık İntihar Dükkânı'nda bu kimyagerle birlikte her şey buharlaşacak.

29

— Kapı!

Yatağında, odanın kapısının kapatılması emrini veren Mishima 3 Boyutlu Algılar televizyonunu açıyor, akşam haberleri saati. Kumanda aletinin üstündeki sayısız düğmeden birine basıyor.

Odanın içinde bir kadın sunucu görülüyor. Önce bir örtü gibi yarı saydam, sonra gittikçe belirginleşiyor.

— İyi akşamlar. Haberleri sunuyoruz!...

Olağanüstü kötümser, rezilce şeylerden başka bir şey söylemiyor. Bu haberlerden en azından biri bile düş kırıklığına uğratmıyor Mishima'yı.

Haberleri sunan kadın bir iskemleye oturmuş ve ellerini göğsünde kavuşturmuş durumda, odanın içinde sanki. Sağa, sola eğilince profilden görmek mümkün oluyor onu. Kadının kokusu geliyor burnuna ve baş döndürücü buluyor bu kokuyu Mishima. Kumanda aleti sayesinde etkisini azaltıyor kokunun.

Güzel bacaklı kadın bacak bacak üstüne atıyor. Eteğinin renginden pek hoşlanmıyor Mösyö Tuvache. Kumanda aletindeki bir düğmeye basarak renkleri değiştiriyor. Kadının oturduğu iskemleyi kendisine yaklaştırmak için kumanda aletindeki bir işaretçiyi kullanıyor. Haberleri sunan kadın şimdi yastıkların yanında, bir hastanın baş ucunda oturuyor sanki. Mösyö Tuvache elini uzatsa dokunur ona, son derece hassas tenli dizlerinin üstüne kadar çekebileceği eteğinin kumaşının kokusunu hissediyor. Konuşurken korsajını da açabilir istese ama bunları düşünmüyor. Dinliyor o.

Rahat, kaykalmış, bir dirseği oyluğunda mahrem şeyler söylüyormuş gibi aktüaliteyi fısıldıyor ona. Eski zamanın televizyonundaki gibi gösterişli tavırlarla, tumturaklı ifadelerle okunmuyor haberler artık. Kadının biraz pes -İtalyan- kısık sesi güzel:

— Evrenin diktatörü Madam İndira Tu-Ka-Ta bu sabah Sibirya bölgesinde altı yüz metre yüksekliğindeki sekiz yüz bin bacalı büyük bir kompleksin açılışını yaptı, böylelikle dünyamızın çevresindeki ozon tabakasının yeniden oluşturulacağı umut ediliyor. Ben inanmıyorum buna, diye belirtiyor kadın sunucu.

Mishima da aynı fikirde.

— ...Bütün uzmanlar bu kararın 21. yüzyılın başında alınması gerektiğini düşünüyorlar, diye devam ediyor kadın, artık çok geç. Başkanın kendisi de bu düşüncede...

— Tabii, diyor Mishima.

— ...Açılış konuşmasında söyledi bunu. Ve şimdi dikkat, çok önemli bir haber! Ozon bacalarının bulunduğu bu çok geniş alan çok soğuk. Sıkı giyinin.

Mishima'nın yatağı birdenbire Sibirya'nın ortasına taşıyor. Dondurucu bir rüzgâr esiyor, iyice sarınyor yor-

gana, ıslak ve donmuş turba kokusu geliyor burnuna. Ve her tarafta çok yüksek bacalardan gökyüzüne uzanıyor. Bu gazın kokusu gözleri yakıyor biraz. Mıyıp Tu-
vache bir elini yorganın altından çıkarıyor ve yere değers
uzatıyor. Uzun zamandır eli bir ota değmiş değil, çekildi-
ğinde, oynandığında elleri biraz keselir otlar. Üstünde
hiçbir yara izi olmayan eline bakıyor.

Birdenbire Sibiryâ çıkıyor odadan. İskemlesinde otu-
rarak haberleri sunan kadın tekrar gözüküyor. Üstünde
dalgalanan İspanyol kıyafetiyle kumral Marilyn geliyor
içeri. Televizyondaki kadından daha güzel o. Yanında me-
zarlık bekçisi var. "İyi akşamlar kayınpeder." Marilyn su-
nucu kadının ışığının önünden geçiyor ve "orospuya
benziyor" diyerek televizyonu kapatan babasının yatağına
oturuyor.

— Bak, baba, Ernest verdi bu güzel buketi bana. Me-
zarlıardan toplamış çiçekleri beni düşünerek. Sevmek
güzel şey değil mi!

— Sönmek?

— Sev-mek diyorum... İyileşmemişsin sen baba! Aşağı
in, dükkâna gel, bizimle birlikte ol. Havayı bir gör, fener-
ler, çelenkler, ayağa kalkarsın. Krep getireyim mi sana?

— İçinde zehirli mantar varsa...

— İlahi baba! Mezarlık çiçeklerinden derlenmiş demeti
başucuna bırakıyorum. Annemi bekleme uyumak için, geç
gelecek o. Bu gece taze ürün bölümünde âlem yapacağız.

— Âlem?

Birkaç gece sonra, Mishima biraz güçlendi ve ayağında eski püskü terlikleri, sırtında intihar etmek için giydiği pijama yerine geçen kızıl haçlı kimonosuyla kalkıp ilk yorgun adımlarını atmak istedi.

Sakalları uzamış ve yüzünde yatak yorgan takımlarındaki gibi kıvrımlar, izler görülüyor, gözlerinin altında mavi halkalar var, koridorda sarhoş gibi sallanarak yürümeye çalışıyor, kuleye ve dükkâna gitmek için inilmesi gereken merdivenlerin başına açılan küçük kapının yanına geliyor. Ve orada sahanlıkta, tırabzana tutunarak aşağı bakıyor.

Ne görsün!...

...Gözlerine inanamıyor. Dükkân, annesinin babasının, büyük babasının, büyük annesinin güzel dükkânı, hastane morgu gibi sade, tertemiz. Dükkân ne hale gelmiş!...

Dolapların üstünde bir duvardan ötekine gerilmiş uzun bir bezin üstünde bir yazı okunuyor: "Gelin yaşlılığınızı intihar ettirelim!" Mishima Alan'ın yazısını tanıyor.

Aşağıda neşeli bir kalabalık sohbet ediyor, durmadan gülüyor, taze ürün bölümünde gitar eşliğinde sürükleyici neşeli şarkılar söyleyen üç gence bakıyorlar.

Belli bir ritim içinde el çırpılıyor, Vincent'a kuru kafa krep siparişleri veriliyor, Vincent tezgâhtaki elektrikli alette sırayla hazırlıyor bunları. Tavadan yükselen duman ağdalı pudra şekeri, kimi zaman yere damlayan, düşen, döşemede leke yapan sıcak çikolata yayıntılar arasında neon ışığını donuklaştırıyor, azaltıyor, saydamsız hale getiriyor. Hamur kepçesi kalkıyor, iniyor, mutlak aletleri arasında çapraz kaval kemikleri çiziyor ve Lucrèce yazar kasayı çalıştırıyor: "Bir krep mi? Üç avro-yen. Teşekkürler, mösyö."

Marilyn boşaltılan tıraş bıçakları rafında bir alete elma (Alan Turing kitlerinininkinden değil) dolduruyor ve çıkarıyor. Taze elma sularını bardaklara dolduruyor: "Bir avro-yen lütfen."

Ernest bir seppuku gösterisi yapıyor ama karnuna değen tanto bükülüyor, yamuluyor, "sekiz" oluyor, kırılıp kalıyor. Mishima gözlerini ovuşturuyor, merdivenden iniyor. Mezarlık bekçisi neşeli müşterilere üç kılıç satıyor ve bunları sardıktan sonra üstlerinde "Yupi!" yazan okunan torbalara koyuyor. Mösyö Tuvache çelenklerin altından geçmek için başını eğmek zorunda kalıyor, rengârenk leterlere çarpıyor. Bütün bunların belki de rüya olduğunu düşünüyor. Ama hayır, karısının sesini duyuyor.

— Ah, sevgilim, nihayet! Çok iyi, yardım edebileceksin bize, yetipemiyoruz çürüğe. Bir krep ister misin?

Gerçekten umutsuz biri -dükkândaki değişikliklerin farkında olmayan- içeri giriyor ve doğru kendisi gibi sıkıntılı ve bunalım içinde olan Mishima'nın yanına gidiyor.

— Kendimi ırmağa atmak için bir bağtaşı istiyorum.

— Bağtaşı... Ah neyse. Tekrar normal birini görmek iyi geliyor. Yerlerini mi değiştirmişler? Yok yok, orada hepsi.

Mösyö Tuvache derin bir nefes alıyor ve iki eliyle bir bağtaşı almak için eğiliyor ama bağtaşı kaldırmak çok kolay olunca şaşırıyor. Çimento kum karışımı kütle çok hafif geliyor eline. Bir parmağında çevirebileceği kadar hafif. Birkaç günlük istirahat bu kadar güç vermiş olamaz ona. Ne olabileceğini anlamak amacıyla parmaklarıyla kazıyor bağtaşını:

— Polietilen köpük...

Müşteri de eliyle yokluyor bağtaşını.

— Ohoo yüzer bu! İnsan bununla nasıl boğulur?

Mishima yüzünü buruşturuyor, kafasını sallıyor, kaşlarını çatıyor:

— Sanıyorum ellerinizle tutunmayacaksınız buna... ama zincir ayak bileğine bağlanırsa yüzeyi şamandıra köpüğü gibi olan bu bağtaşının altında boğulmak mümkündür.

— Niye satıyorlar ki bunu?

— Doğrusu ben de bilmiyorum. Bir krep ister misiniz?

Şaşıran müşteri fısıltı halinde anlaşılmaz şeyler söyleyen ve aptallar dansı yapan bu karmakarışık ve maskeli topluluğu bakıyor: *Aptalların dansı bu, ap, ap, ap!*

— Bu insanlar televizyonlarda haberleri izlemiyorlar mı hiç, dünyanın geleceği konusunda umutsuzluğa kapılmıyorlar mı hiç?

— Ben de ayrı şeyi düşünüyordum..., diye karşılık veriyor Mishima geceyi ırmağın dibinde geçirmek isteyen adama. Ben de sizinle birlikte gelmek isterdim.

Amanın!... Birbirlerine sarılıyorlar ve birbirlerinin omuzlarında ağlıyorlar ve bu sırada taze ürünler bölümünde bir bez geren Alan bir kukla gösterisi hazırlıkları yapıyor, muhteşem, güzel, gerçekdışı ve aptalca bir gösteri tabii ki. Vincent tüten dumanlarıyla bu panayır ortamında çok keyifli gözüküyor. Başı sargılı, gülümsemiyor tabii ki ama daha iyi gibi. Kocasının ağladığını gören Lucrèce hemen yanına koşuyor ve ona sarılmış olan müşteriyi azarlıyor:

— Rahat bırakın onu! Ne anlattınız da bu hale geldi? Haydi, dışarı, yallah!

— Ben sadece bu gece intihar etmek için bir şey almaya gelmiştim, diye savunuyor kendini öteki.

— Dolapların üstündeki afişi görmediniz mi, üstündeki yazıyı okumadınız mı? Burada artık sadece yaşlılık intihar ettiriliyor! Haydi defolun buradan.

Ve merdivene götürüyor adamı, neşeli kalabalığın arasında sallanan kocası soruyor:

— Yeni tantolar hangi maddeden yapılıyor?

— Kauçuktan.

— Bağtaşı malzemesini niçin değiştirdiniz peki?

— Çünkü müşteriler dans ettiklerinde ortadaki dolabı sallarlarsa ayaklarına düşmesini istemiyorum bunların. Oluşabilecek hasarı düşünebiliyor musun?! İpler gibi, şimdi yumuşak, esnek düşüş ipleriyle aynı ipler satılıyor, lastik ipler. Vincent'ın fikri bu, insanlar tabureden atladıkları sonra kafalarını üç, dört kez tavana vururlarsa bir daha denemezler bu işi. Toptancıyı da değiştirdik. Ölüm Beri İrgalamaz yok artık. Şimdi Gülmekten Katılmak'tan alıyoruz malı. O zamandan beri üç kat arttı iş hacmi.

Bunları duyan Mishüma çöküyor. Karısı koltuklarının altından tutuyor.

— Haydi, yatağa, şaykın kocam benim!

Müşterilerin dükkândan ayrılmasından ve gecenin sessizliği geri döndükten sonra Madam Tuvache Alan'ın odasına giriyor. Bir iskemleye oturuyor ve uyuyan Alan'a bakıyor. Lucrèce'in elleri başının üstünde, parmakları iç içe geçmiş durumda, dirsekleri omuzlarının kenarlarında, kollarının resmi havada bir büstün üstündeki büyük bir gözün göz kapakları gibi. Göz bebeği -Madam Tuvache'in, omzuna doğru eğilmiş başı- Alan'ın küçük yüzüne doğru dönmüş ve eğilmiş gibi, bu yüz bir tülle sarılmış sanki ve her çizgisi yaşama mutluluğunu dile getiriyor.

Amerika'yı bulan bu tayfayı günün birinde zincire mi vurmamak gerekecek, denize mi atmak gerekecek? Küçük burnunu havaya kaldırmış, şahane cennetlerin rüyasını görüyor. Bir sıkıntı çölünde vaha bu çocuk. Ensesi sentetik bir yastığa gömülmüş, dudaklarını kımıldatıyor hafifçe, rüyalarının hikâyelerinden birine dalmış. Ay gibi uzun ve

hoş kirpikli göz kapakları kapalı, onda her şey çağla hiç uyumlu olmayan umutlar doğuruyor.

İnsan beyinlerinde ışık düşleri uyandıran bu küçük çocuğun çok basit bir görünümü var, her şeye mutlu kayıtsızlığını yayarak giden bir akarsu gibi. Sizi bilinmeyen yerlere doğru sürükleyen güzel ufuklara benziyor. Yorganın altındaki ayakları maceralı bir koşu yapıyor. Odasının kokusu... Çocukların tenleri gibi taze kokular vardır. Uykusu tuhaf bir kaprisle gelen mucizelerle dolu. Ah, çocuk beyni, periler mimarı!

Bu akşam ay düşler görürken daha tembel. Madam Tuvache kalkıyor, Alan'ın kumral buklelerini okşuyor, Alan gözlerini açıyor ve gülümsüyor ona. Sonra dönüyor ve tekrar uykuya dalgıyor. Onun yanında yaşam kemanla çalınan bir hava sanki.

Twilight T

Lucrèce şimdi yatakta, kocasının yanında. Sırtüstü yatıyor ve kolları yanlarında, ebedi bir sessizlik var üstünde. Biçimler siliniyor ve düş oluyorlar ama birdenbire geçmişin korkunç bulutları ortaya çıkıyor içinde, dizlerini yavaş yavaş büküyor bu bulutlar.

Küçük bir kızken -dört yaş, beş yaş- anaokuluna giderken annesi son dersten sonra kapalı teneffüs yerindeki bir bankta oturup kendisini beklemesini ister ve uslu olduğu takdirde salıncağa bindireceğini söylerdi.

Annesi çoğu zaman geç gelirdi, bazen de hiç gelmezdi. O zaman okul müdürü eve tek başına dönmesini söylerdi. Babası söz vermesine rağmen hiç gelmezdi. Ve küçük kız akşamları çoğu zaman annesinin gelmesini ve kendisini salıncağa bindirmesini beklerdi, uslu uslu, çok uslu.

Hiç salıncağa bindi mi? Hatırlamıyor Lucrèce, beklemekten başka bir şey hatırlamıyor, fantastik bir anne bek-

leyişi, kendisini salıncakta sallanırken seyredecek bir anneyi bekleyiş.

Oyluklarına yapışık duran, parmakları kıvrılmış küçük eller, bütünüyle yıpranmamış dik bir gövde, fal taşı gibi açılmış gözler, önüne bakıyordu. Önüne bakıyordu ama hiçbir şey görmüyordu! Usluydu, çok usluydu, bir resim kadar uslu olduğundan annesi kesinlikle gelecekti!

Hiç hareket etmiyordu, hiç konuşmuyordu, nefes bile almıyordu. O kadar uslu oturarak bekliyordu ki annesinin gelmekten başka bir seçeneği olamazdı. Burnunun ucu kaşındığında, ya da çorabı kayıp bileğine kadar indiğinde bile hiç hareket etmiyordu. Annesi gelecekti. İçin için eriyordu, burnunun ucunun kaşınmasını istiyordu, kayan çorabın bilekteki serinliğini hissetmek istiyordu. Bu duygularla bütünleşmeyi öğrenmişti. Kendini koyuvermemeyi biliyordu, bir Budacı gibi yaşamayı öğreniyordu. Daha sonraları eski Buda papazları üstüne bilgi sahibi olduğunda daha dört yaşındayken kendisini aynı zihinsel duruma sokmayı bilmiş olduğunu anlayacaktır. Yokluk, eksişlik, ayrılık, bunlara dayanma gücü çocukluğundan geliyordu, birdenbire sanki çok uzaklara bakıyormuş gibi yapmak çocukluğundan kalmış bir şeydi onda. Okulun kapalı teneffüs bölümünde bir bankta annesini beklemesi kafasında açılmış koca bir delikti adeta. Orada bir madde haline geliyordu, bedenüyle ilgili hiçbir şey hissetmiyordu, kesinlikle soluk almıyordu. Annesi geldiğinde kızı artık hayatta değildi.

Dışarıda odasının camlarına sülfürik asit yağıyor.

— Biliyorum, çok iyi biliyorum, hepsini biliyorum! Ne sanıyorsunuz siz? Ben depresyon geçirdiğim sırada her şey değişmiş burada, buradaki hiçbir şeyi tanıyamıyorum. Bu kadar karmakarışık bir yer olamaz!

Biraz iyileşmiş olan Mishima'nın üstünde yelek ve kareli bir gömlek, başında rengârenk çemberlerle süslü, koni biçiminde beyaz kartondan bir şapka var. Şapkanın lastik ipi çenesinin altından geçiyor, karşısındaki çok öddi adam kuşkuyla bakıyor bu şapkaya, Mishima bir şey anlatıyor adama:

— Her şeyin eskisi gibi devam etmesi için bazı fikirlerim vardı. Uçakla bir dünya seyahati organize etmeyi düşünmüştüm. Bu seyahatten geri dönen olmayacaktı!... Dünyada seyahat edilmesi en riskli havayolu şirketleri ve en az güvenilebilecek pilotlar seçilecekti bu organizasyon için. *Ölüm Beni İlgilamaz* yirmi kadar pilot bulmuştu -

sakinleştirici kullanan ve depresif alkolikler, iş başında bile uyuşturucu kullanan! Her türlü avantaj bizden yayanaydı. Her mola sırasında intihar yolcuları yeni bir arızalı uçağa bineceklerdi ve sürekli aynı şeyi düşüneceklerdi, bindikleri uçak bir dağa mı çarpacaktı, denizin dibini mi boylayacaktı, bir çöle mi düşecekti yoksa bir kentin üstüne mi düşecekti! İnsanlar dünyanın hangi bölgesinde öleceklerini bilmeyeceklerdi. Ama şimdi işler değişti, dükkânın tedarikçisi değişmiş...

— Şikâyet etmemeniz gerekir, işler acayip bir biçimde, çok iyi yürüyor burada, diyor Mishima'nın muhatabı ve etrafında olup bitenleri seyrediyor, yüzlerinde gülücüklerle birçok müşteri giriyor İntihar Dükkânı'na.

Sevgi gösterileriyle Lucrèce'i yanaklarından öpüyorlar. "Nasılınız Madam Tuvache? Tekrar size gelmek ne güzel." Madam Tuvache bir zehir şişesi görünümünü vermiş kendisine, saçları şişe kapağı biçiminde, dükkânın pazar-tesi spesiyalitelerini -intihar etmiş kuzu, dana haşlama, karlı ödek- öneriyor müşterilerine. Daha önce günün zehirli kokteylinin adını yazdığı kara tahtaya yazmış bunları.

İkili büyük dolaba söktürüp mahzene indirtmiş ve yerine uzun bir masa koymuş, müşteriler bu masanın etrafında dünyanın geleceğine ilişkin çözümler üretiyorlar. "Çölleşme sorununu çözmek için kumu yararlı bir ham maddeye dönüştürebilmek gerekir, insanlar orman, kömür, petrol, gaz konusunda başardılar bunu..." "Bu kum sıkıştırılır ve çok yüksek ısıda pişirilir, inşaatlarda kullanılan çok sert parlak tuğlalar üretilebilir." Sonra bir genç kız giriyor araya, "Evet, evet böylece her bina, her köprü ya da inşaat kumullara karşı kazanılmış bir zafer olur." "Bu tür felaketlerden en çok sıkıntı çeken bölgeler en zengin yerler olur. Şahane bir şey olur bu."

— Men bunu yazacağım bir kenara, diyor büyük bir coşkuyla, masanın ucunda Alaaddin kıyafetiyle oturan Alan... Her zaman her şeyin bir çözümü bulunur. Hiçbir zaman umutsuzluğa kapılmamak gerekir.

Dükânında bu konuşmaları işiten Mishima'ya bir şeyler oluyor...

Orada buluşmak isteyen, umutlanmak isteyen insanların sayısı gitgide artıyor ve kimse İntihar Dükânı demiyor buraya artık, Gençlik ve Kültür Evi adını alıyor dükkân. Çok şaşırın Mishima bu çok ciddi adamın karşısında eski görüş ve düşüncelerinde ısrarcı olmayı tercih ediyor:

— Bir posta kutusu koymayı düşünüyordum, müşterilerin eylemlerini açıkladıkları mektuplarını atmaları için. Fena bir fikir mi bu sizce? İntihar edenlerin yakınları, varsa dostları merhumun kendilerine yazmış olabilecekleri mektupları alıp okuyabileceklerdi. Sonra bu insanlar hiç kuşkusuz acı içinde reyonları dolaşırken kendileri için bir şey alacaklardı belki. Promosyon haftaları düşünmüştüm: kenevir haftası vb. Sevgililer günü için iki kişilik özel tarifeler.

Taze ürünler reyonunda, seksi ve komik bir kötülük perisi kıyafetindeki Marilyn müşterilere artık sadece sihirli sopasıyla dokunuyor: "Hey, öldünüz!" Temas olduğunda sopanın ucunda hafif, yeşil bir ışık yanıyor ve çığırıyor, kıvılcımlar saçılıyor etrafa. Ve sözde müntehirler yerde yuvarlanarak korkunç bir şekilde titreyen insanları taklit ediyorlar, bunlardan çok rahatsız olan Mishima her şeye rağmen *Death Ki* için on iki avro-yen'i tahsil ediyor, aslında ne olduğu belli olmayan, kiss bile olmayan bir şey bu!

Mishima boynunu rahatsız eden, çenesinin altındaki lastiği çekiyor:

— Kızım mezarlık bekçisinden hamile. Hayat vermek istiyor. Düşünebiliyor musunuz?

Adam cevap veriyor:

— Üç çocuk yapmışsanız, siz de her şeye rağmen hayata bağlısınız demektir bu.

— Üç çocuk... Üçüncüsü..., eh işte, diyor Mishima. Büyük oğlumun, küçük oğlan kendisini mahvetmeden önce geliştirmiş olduğu bir düşünceyi hayata geçirmeyi düşünmüştüm. Kafaya geçirilen basit, metalik bir taç, arka tarafında küçük bir kol ve kolun ucunda bir mercek. İnsanlar bu düzeneyle yazın güneş çarpmasıyla ölebileceklerdi. Bu amaçla gölge olmayan bir yere oturmaları ve merceği kızışma noktasına gelinceye kadar ayarlamaları yeterli olacaktı. Saçlar kızarmaya başladığında hareketsiz kalmak gerekecekti. Güneş ışınlarının yoğunlaştığı saçların uçları önce saç derisini, sonra kafatasını yakacaktı. Daha sonra umutlarını yitirmiş bu insanların cesetleri toplandığında yanmış beyinlerinin geniş deliklerinde füme-roller oluşacaktı... Ama artık mümkün değil bu ne yazık ki. Şuna bakın -büyük oğlum-benim gururumdu o, ne hale geldi!... Eskiden bir şey yemezdi, tam bir psikopat seri katildi sanki, şimdi yeni bir tutkusu var, ne biliyor musunuz? Krep! Gerçekten... Sabahtan akşama kadar krep yiyor.

Yanakları yusuvarlak ve kıscık kızıl sakallı ve başındaki sargıların altında öfkeli gözlerle bakan Vincent'ın sırtında ölüm simgesi adam kıyafeti var, üstünde beyaz kemik resimleri bulunan siyah renkli, dar bir giysi. Büyük bir salata tabağının içindeki hamuru karıştırırken avcuyla göbeğine vuran babasına bakıyor:

— İskelet et tutmaya başlamış ha!

Mishima daha sonra gene konuya dönüyor ve tanık gösteriyor onu:

— Gördüğünüz gibi fikir eksik değildi bende. Hatta bazen hasta oluyordum bu yüzden - aile bireylerinin çok büyük bir mutluluğa kavuşmuş olan ötekinin etkisiyle görevlerini yerine getirmeleri için gerekli zaman... lyimserlik bu tabii ki... Sonuç meydanda. Şu hale bakın: Yeni kullan at tabancalarımız kurusıkı mermi atıyor, ölüm şekerlerini sadece dişler hissedebiliyorlar artık. Ya asılma ip-leri, onları bir anlatsam size. Seppuku kılıçları sinek öldürmeye yarıyor artık sadece.

— İyi tamam, bizim işimize gelelim!... diyor ziyaretçi endişe içinde, özel bir misyonla gönderilmiş resmi görevli birine benziyor. Bölge hükümetinin toplu intiharı gibi bir iş bu! Sinek öldüren aletler veremeyiz onlara herhalde.

— Ne isterdiniz?

— Ne bileyim ben... Biraz önce anlatıyordunuz, belki *Uyku perisi* falan, stoklarınızda varsa eğer, kırk kişi için.

Mishima toplantı masasının yanında konuşmaları dinleyen ("şöyle olabilir", "böyle yapabiliriz", "şunu yapalım ya da bunu yapalım") püsküllü zehir şişesi kayafetindeki karısını çağırıyor.

— Lucrèce! Kilerde güzelavrototu, karn ağnıtan jöle ya da çöl esintisi var mı?

— Ne için?

— Ne için... , diyor Mishima resmi görevlinin karşısında ve iç geçiriyor. İnanın bu kadın bazen şişe kapağını bile kaybediyor...

Sonra sesini yükselterek hitap ediyor karısına.

— Yetersiz ve suçlu olduğunu kabul eden yönetim bu akşam televizyonda canlı yayında intihar etmeye karar

vermiş! Gerekli malzemeleri hazırlayabilir misin onlar için?

— Bakayım bir! Yardım eder misin bana Alan?

— Olur anne.

Twilight T

— Kim yaptı bunu? Kim cesaret etti buna? Hangi pislik?!!

Mishima odasından çıkıyor, gözleri uçan daireler gibi dönüyor. Karın boşluğu hizasında ipekli kumaştan kızıl bir haç bulunan kimonosunun kuşağını (sarı) sıkıyor.

Kollarını ve bacaklarını açıyor, elinde yemek salonundaki büfenin üst tarafında asılı olduğu yerden almış olduğu çok keskin ve çok parlak bir tanto (plastik değil) var.

Bir kadeh sakeyi bir dikişte içiyor. Merdivenlerin üstünde, ayaklarında içi yünlü, çiçek desenli terliklerle, saldıırıya geçecek bir samuray gibi korku veriyor. Japonca konuşuyor sanki:

— Kimyap-tıbu-nu?

Kim yaptı bunu? diye soruyor ama farkında olmadan, o sırada taze ürün reyonunda, her şeyden habersiz, kuklalarla oynayan Alan'a doğru gidiyor. Lucrèce başının üs-

tünde duran ellerini indiriyor ve hemen kocasının karşısına dikiliyor:

— Ne var, ne oluyor sevgilim?!

Kadın çok uzaklara bakıyor sanki ve bu sırada kocası Alan'a saptamak istediği kılıcını havada sallıyor, Alan babasının bacaklarının arasından geçiyor, koşarak kaçıyor ve merdivenleri tırmanıyor.

— Raah!...

Mösyö Tuvache arkasını dönüyor ve peşinden gidiyor. Alan, merdivenlerin üstünde odasının ya da evin herhangi bir odasının tuzağına düşmektense sol taraftaki kapıyı açmayı tercih ediyor - kulenin (kilisenin çan kulesi, caminin minaresi ya da ?...) sarmal merdivenine çıkan kapıyı. Babası taşları yıpranmış, kaygan merdivenlerde izliyor onu. Duvarlara çarpan kılıcı kıvılcımlar saçarken gürüyor Mösyö Tuvache:

— Hükümetin kokteyline güldürücü gazı hangi pislik koydu?

Çocuğunu öldüreceğini sanan anne elinde bir bidon güzellavratotuyla geliyor ve kulenin dar merdivenine doğru koşuyor, onu "Anne!" diye haykıran Marilyn izliyor ve arkasından da Vincent geliyor. Ernest -her zamanki gibi sülfürik asit bulutunda kaybolmuş- "Neler oluyor?" diye soruyor.

— Olan şu ki!...

Merdiven tırmanmaktan soluk soluğa kalan Mösyö Tuvache kendisini kulenin dar ve baş döndürücü sahanlığında ailenin diğer üyeleriyle birlikte bulduğunda boğulacak gibidir. Döşeme taşlı yer, yuvarlak ve koni biçiminde ve ağaç iskeleti fark edilen arduvaz bir çatıyla kaplı. Duvarlarda mazgalları andıran delikler var ve bu delikler hiç kuşkusuz eski çan ya da insan seslerinin daha iyi duyul-

ması için açılmış, müezzin için hoparlör işlevi gören delikler. Marilyn'in evaze, beyaz ve plili giysisi uçuyor ve kız kollarını ve bileklerini baraklarının arasına uzatıyor eteğini yakalamak için! Gece vakti! Komik devasa reklamların yayıldığı kırmızı ve yeşil neonlar kuleyi aydınlatıyorlar. Madam Tuvache içinde sıvı güzelavratotu bulunan beyaz plastik bidonu dudaklarına doğru götürüyor ve Alan'a yaklaşan kocasını tehdit ediyor:

— Onu öldürürsen, ben de kendimi öldürürüm!

— Ben de, diyor Marilyn üstünde Vincent'in erginlik çağına girdiği gün armağan ettiği iki dinamit çubuğu bulunan başlığının çenesinin altındaki kayışını tekrar bağlarken. Fünyceleri ellerinde sıkıyor. Büyük oğlan kocaman bir mutfak bıçağını boğazına dayamış durumda konuşuyor: "Haydi baba..."

Mishima gürliyor:

— Onu öldürmek istemiyorum ben, kendimi öldürmek istiyorum!

Dudakları bidonun ağzında olan Lucrece geri adım atmıyor:

— Onu öldürürsen ben de kendimi öldürürüm!

— Be de be..., diye boğuk bir ses geliyor kafasında zırlı metal siperlikli bir başlık bulunan Marilyn'den de, "Ben de" demek istiyor.

— Haydi baba, diyor tekrar öteki kaçık Vincent ve bir yandan da krep yiyor.

— Ne zaman bitecek bu!! diye araya giriyor birdenbire kendinden geçen tatlı Ernest. Marilyn, sevgilim, sen anne olacaksın! Siz, sevgili kayınpederim, siz böyle yaparsanız, dükkân ne olacak?

— İntihar Dükkânı yok artık! diyor Mishima.

Ortalık buz gibi oluyor.

— Nasıl yani? diye soruyor Lucrece birdenbire güzelavratotu bidonunu indirerek.

— D kk n  yıkacaklar! En geç yarın sabah kapat yorlar.

— Aamaki(Ama kim?) diye soruyor Marilyn.

— Bu ak şam g l n   duruma d    r lenler...

Kulenin tepesinde rüzgâr çok sert esiyor, duvarların köşelerinde  lık  al yor. Alan gerilerken babası ilerliyor ve anlatıyor:

— Başbakan televizyonda haberlerde canlı yayında  zele tirisini yaptıktan sonra önünde duran *Uyku perisi*   esini açtı ve içindekini i ti. Bütün bakanlar, yardımcılar, m  te arlar da kendi önlerindeki öğeleri açıp içindekileri içtiler. Hiçbiri kokteyle el sürmedi ve i medi ( esinlikle doğru olanı yaptılar, kimse  lmedi). Ama hepsi acayip şekilde, kahkahalarla güldüler ve her biri katıla katıla gülerek çocukluklarında yaşadıkları bir korkuyu anlattılar. Maliye bakanı: "Ben  ocukken tatillerde köye, büyük annemin yanına giderdim, büyük annem sabahları beni uyandırmak için yata ıma canlı engerek yılanları atardı. Tamam neyse yani bunlar aslında  l  karayılanlardı ama çok korkardım! Unutulmu  Dinler sitesine döndüğümde korkudan kekelerdim ve donuma i erdim. Uf! Gene içiyorum galiba..." Gerçekten de odada bir sidik kokusu hissedildi. Savunma bakanı: " ocukken bana 'kapa gözünü a  a z n ' derlerdi.  eker vereceklerini sanırdım ama tav an boku yedirirlerdi! Uf!..." Ve tav an gibi yerlerde y rvarlanmaya, taklalar atmaya ba ladı.  evre bakanı: "Hatırlıyorum, on bir yaşındayken bahçelerden   ek toplamayı yasaklamı lardı bana, bu   eklerin g kg r lt n    ekleri olduğunu ve toplarsam üstüme yıldırım d  ece ini söylüyorlardı. Yani benim söz ettiğim dönem

yamaçlarda çiçeklerin bulunduğu dönem! Hah hah ha! Şimdi, ben bakan olduktan sonra bu tür riskler söz konusu değil. Yabani çiçek yok artık!" Sonra gülererek avuç avuç saç kopardı kafasından: "Biraz severim kendimi, çılgınlık, asla!" Bütün televizyon seyircileri gibi ben de şaşırmışım tabii ki ve bakanın kollarına düşen saçlarını silkelemek zorunda kaldım. Ve başbakan ağlayarak: "Çocukken bir akrabam beni bir arabadaki patates çuvalına attı ve atı kırbaçladı, at dörtmala koşmaya başladı. Bu hay huy içinde arabadan düştüm ve kendimi patates çuvalı içinde bir yol kenarında buldum! Orada bırakmaları gerekirdi beni! Aaah!... Ülkemi felakete sürüklemeydim. Ah! Ah, ah, ah!" Öylesine çılgın bir televizyon programıydı ki stüdyodaki kameramanlar katıla katıla gülüyorlardı ve yapımcı birdenbire durdurmak zorunda kaldı yayını. *3 Boyutlu Algılar*'ın zigzag yapan kameraları dört bir yana saçtayıp duruyorlardı. Hiçbir şey görülmüyordu, hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ve bütün bunların nedeni bir hergelenin... hükümet üyelerine güldürücü gaz vermesi! Ha, Alan! ... diyerek gözlerini oynatarak şaklabanlıklar yapıyor adam.

On bir yaşındaki çocuk geri geri gidiyor:

— Ama baba, men bilmiyodum ki! Annemin yüzünde gaz maskesi vardı, men fark etmedim. Men çöl esintisi sandığım şekeri aldım her zamanki yerinden ama tüccarı değiştirmiş olduğumuzu unutmuştum... şiradi artık *Gulmekten Katılmak*'tan mal aldığımızı unutmuştum...

Baba elinde tantoyla ilerliyor, tantonun ucu ipek kimonosunun kızıl haçını hedeflemiş. Kafası ter içinde, yapış yapış, alaca bulaca. Karısı yanında yürüyor, bir buçuk litre güzelavratonu içmeye hazır. Bütün kafasını kaplanmış, kocaman, siyah kaskıyla Marilyn bir kâbus sineğine benziyor. Son derece seksi bir sinema aktrisi kıyafeti içinde ve

iki elindeki f nyeleri s karak ve hiçbir yere bakmadan, hiçbir şey görmeden ilerliyor. Aptal, meczup, fakir, sanatçı Vincent ise iğrenç el yüz hareketleri içinde ve yedi i krep i geçirerek g rtla ından fi kırarak olan kırmızı sa ıntıyla önceden bir ziyafet çekiyor kendine.

Alan, önünde patlayacak ve her şeyi kadavra haline getirecek fırtına içinde bütün aileyi hal sinasyonlu biri gibi görüp panikleyince geriliyor! Bir efervesan tablet reklamının kaharcıkları Zeus kulesinde    kat yükseliyor: "Hayır, hayır, yapmayın bunu..." Geriliyor ve dengesini yitiriyor.

Sırtı aralıklarının birinden arkaya doğru kaykıldı. Bacakları havaya kalktı ve dümdüz a a ı indi. Lucr ce, Mishima, Marilyn, Vincent ve de Ernest her şeyi -güzelavratotu biddonu, tanto, bıçak- yere bırakarak aralığa doğru ko tular ve a a ı doğru sarkılar. Siperlikli ba lığın f nyelerinin tellerine dolanan ve bir şey göremeyen Marilyn soruyor: "Ne oldu?" Mezarlık bekçisi başlığının kayısını çözüyor ve cevap veriyor: "Alan pencereden d  t ."

— Ne?!

Ama B r govoy bulvarına d   p ezilmedi! Hemen  urada, bir kat aşağıda, küçük bir çatının kenarında, sa  eliyle çinko bir olu a asılı vaziyette duruyor, olu un perçin çivileri bir bir s   l yor ve düşüyor. Sol omzu d  erken   selendi ve bir kolunu hareket ettiremiyor. Oluk yarıyor ve b   l yor, Alan'ı da götürüyor yavaş yavaş. Tamamen kırılacak birazdan. O zaman çocuğa doğru uzun, beyaz bir  erit sarkıyor. Vincent başındaki sargıyı   z yor! Hızla bo lu a doğru eğilerek, başındaki çok uzun Velpeau bandını çözüyor ve bant Alan'ın sa  eline ulaşıyor, Alan'ın bandı yakalamasından hemen sonra oluk kopuyor ve kaldırımında, derin karanlıklar i indeymi  gibi zıplıyor.  a ırıp kalan ana baba ve kız kardeş büyük kar-

deşe dönüyorlar, büyük kardeşin avuçlarında Alan'ın asılı olduğu uzun pansuman sargısının ucu var. "Çabuk, yardım edin bana." Mishima, Lucrèce, Marilyn, Ernest Vincent'a yardım ediyorlar ve hep birlikte yırtılmaması için büyük bir dikkat göstererek yavaşça çekiyorlar sargı bezini. Ve Alan duvara çarpa çarpa yukarı çıkmaya başlıyor tekrar. Çok dikkatli on tane el kendilerine doğru çekiyorlar onu. Başaracaklar. Hafif çocuk yükseldikçe genişlik ve güvenliği iki, üç katına çıkarmak için ellerindeki Velpau bandını tekrar aşağı sarkıtıyorlar.

— O kadar korktum ki! diyor Lucrèce.

— İyi ki buradaydın hayatım, diyor Mishima iç geçterek.

— Artık başım ağrımıyor! diyor Vincent şaşkınlık içinde.

— Çocuğumuzun adı Alan olacak, diyerek kararını açıklıyor Marilyn ağlayarak. Kız olursa Alanne.

Ernest 'evet' anlamında başını sallıyor ve küçük Tuvache yükseliyor, yükseliyor. Babasının, annesinin, kız kardeşinin, erkek kardeşinin ve eniştesi sayılacak olan çocuğun kendisine doğru eğilmiş başlarını inceliyor.

Mishima gülüyor:

— Her halükarda yerel hükümet bir kararname çıkarıp İntihar Dükkânı'na kapatsaydı hiçbir şey yapamazdık! Son günlerde sattığımız şaka malzemelerinden kazandığımız parayla bulvarın karşı tarafındaki "François Vatel" müessesini alabilir ve adını değiştirerek ("Burası Karıdan İyidir") çalıştırabilirdik. Şey yapabilirdik...

— Krepci? diyor Vincent.

— Niçin olmasın! diyor Mösyö Tuvache keyiflenerek, küçük oğlu onu doğduğundan beri hiç böyle neşeli görmemiştir.

Büyük çocuk da neşeleniyor (ilk kez) sargısını çeker-
ken:

— Bu kuru kafa işine son vereceğim —uzun vadede yıpratıcı—, Alan'ın yüzü gibi yuvarlak krepler yapacağım, gülen gözlerinin yerinde iki delik ve iyimser gülümsemesinin yerinde de bir yarık. Krepin üstünde delikli kepçeyi gezdirerek, çevresini parlak bukle şekilleriyle süsleyeceğim, kırmızı lekelerini taklit etmek için de yanak yerlerine biraz çikolata tozu serpeceğim. Yemek istemeyenler bile güzel bir şeye inanmak için karyolanın üstünde çerçeveli bir fotoğraf gibi sergilemek isteyecekler onu.

— *Ah, ah, ne büyük mutluluk!*... diye mırıldanıyor Alan'ın o zamana kadar hiç şarkı söylediğini duymadığı Lucrèce.

Ve bir elinden tutulan çocuk çıkıyor. Aralarında üç metre kalmıştır artık. Açık renk tişörtünün sırtında ve pantolonunda Çin ideogramlarının yansımaları görülüyor. Yardım çağrısı yapmayan, nefret ve şaşkınlık duyguları içinde olmayan ve sargı bezine sıkıca yapışmış olan Alan duvara çarpa çarpa çıkarken onları seyrediyor. Hepsinin mutluluğu, birdenbire geleceğe inanmaya başlamaları ve yüzlerindeki ışık saçan gülümsemeler onun yaşamının eseri. İki metre ötesinde kız kardeşi gülümsüyor. Madam Tuvache onun yaklaşmasını seyrediyor, birdenbire annesi okulun kapalı teneffüs yerine geliyor sanki. Alan görevini yerine getirmiştir. Elini açıyor!